

NIEUWE AVONTUREN

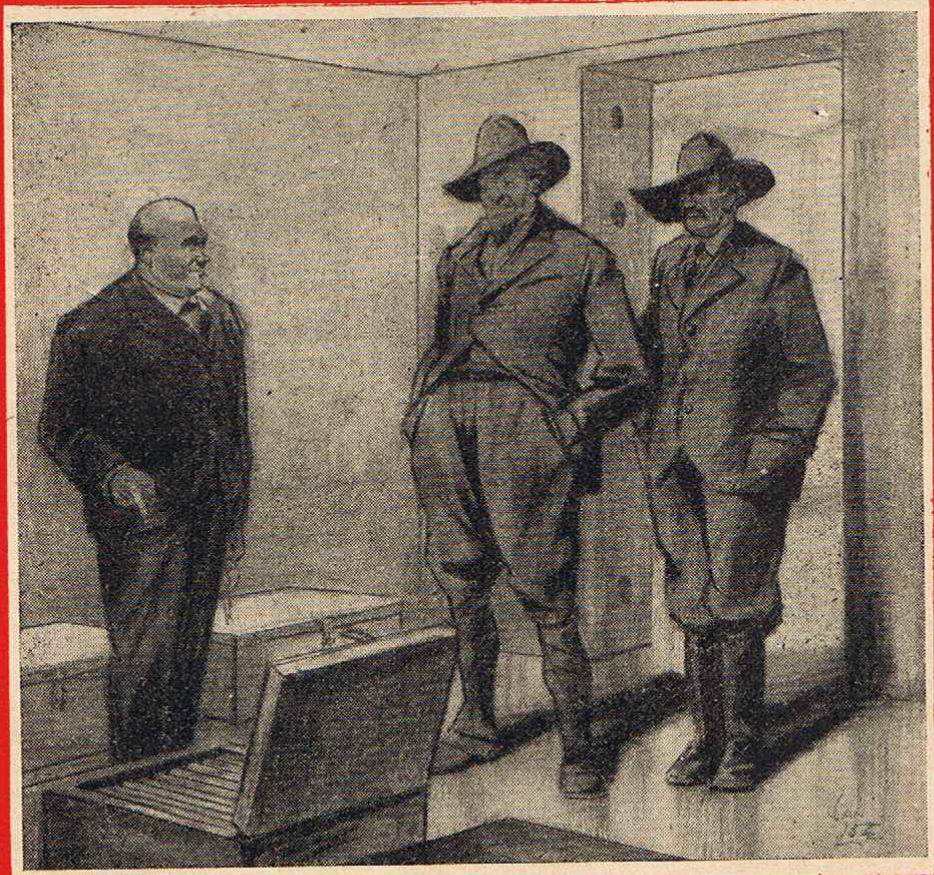
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE LOKSTEM VAN HET GOUD

N° 2358

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat. 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Lokstem van het Goud

HOOFDSTUK I

EEN GROOTS PLAN

Lord William Aberdeen en zijn vriend Charles Brand zaten in de grote eetzaal van de villa van zijn Lordschap, die velen zijner stadgenoten hem benijdden, en die op een van de schoonste en rustigste plekken van de Cromwellstreet was gelegen.

De beide heren hadden zoëven het overvloedige Engelse ontbijt genuttigd en waren thans verdiept in de lezing van de « Times » die zij hadden afgenomen van een stapel dagbladen, op een klein bjuischiiftafeltje liggende.

Bijna een half uur was verstreken, zonder dat een van beiden een woord had gezegd.

Van tijd tot tijd onderdrukte Lord Aberdeen met moeite een gesuw.

Wat zijn vriend betreft, deze scheen

vol aandacht in de lectuur van zijn blad verdiept te zijn.

Zijn blozend gelaat met de helder blauwe ogen was over het grote Cityblad heengebogen en van tijd tot tijd liet hij een zacht gebrom horen.

Toen Lord Aberdeen zijn blad met een ongeduldig gebaar neerlegde, keek de ander op en vroeg:

— Niets bijzonders in jouw blad, Edward?

— Neen Charles. Een paar onnozele diefstallen van een paar honderd pond. Een aanklacht wegens bigamie, een ongeluk met een autobus op Madison Square, en dat is ongeveer alles.

— Nu, in mijn blad staat ook niet veel bijzonders.

— Ik zie je anders reeds een half

uur in een of ander artikel verdiept.

— O, dat betreft ons land niet. Het artikel dat ik lees, handelt over een echt Amerikaanse instelling.

— Ja, in Amerika gebeurt althans nog eens iets, riep Raffles uit. In het land van de onbegrensde mogelijkheden leeft men veel intenser dan onder ons, kalme hartstochtloze Engelsen. Wat is er gebeurd? Is de president vermoord? Een inval van Mexicaanse horden? Een krach in Wallstreet? Een nieuwe reusachtige petroleumbron aangeboord? Een duel tussen een Engelse graaf en een Amerikaanse toerist?

— Neen, niets van dat alles, Edward, antwoordde Brand lachend. Het is eigenlijk een heel eenvoudige zaak, maar de journalist die het geval beschrijft, heeft een goede pen en weet de geschiedenis aardig op te dissen.

— Waar gaat het over?

— Over de inrichting van de beroemde meatpacker Armitage in San Francisco.

— Zeker zo iets als het slaohuis van Armour? vroeg Lord Aberdeen, terwijl hij zijn blikken gedachtenloos door het grote raam over het park liet dwalen dat zich achter de villa uitstrekte en dat reeds in zijn gele herfstdos prijkte.

— Ja, het moet minstens even omvangrijk zijn, als men ten minste de beschrijving van de journalist mag geloven. Er worden dagelijks twee à drie duizend runderen en wel tienduizend varkens om hals gebracht.

— Daarvoor zal een heel legertje arbeiders nodig zijn, merkte zijne Lordschap op, terwijl hij aanstalten maakte om op te staan.

— Ja, hun getal moet in duizenden lopen. Armitage heeft juist weer een contract afgesloten met een groothandelaar in vee uit het Westen en het artikel zegt, dat die man het zotte idee heeft gehad om zich uitsluitend in gouden staven te laten betalen. Hij is een echte veeboer naar het schijnt, en erg wantrouwend en hij moet van papier niets hebben. Je kunt begrijpen, dat de schrijver van het bewuste artikel de gek met de man steekt.

Lord Aberdeen had de jongeman strak aangekeken en was langzaam weer gaan zitten.

Hij legde de scherpe kin in de palm van zijn rechterhand, leunde met zijn arm op tafel en vroeg:

— Dat zal wel een grote bestelling zijn?

— Ja, Armitage heeft niet minder dan twintigduizend runderen en dertigduizend varkens van hem gekocht.

— O, excusez du peu. En welke prijs betaalt hij daarvoor?

— Acht honderd duizend dollar.

— Een aardig bedrag, zei Lord Aberdeen.

— Ja, ik zou die hoeveelheid goud wel eens bij elkaar willen zien.

— Wel amice, als je die wens werkelijk koestert, wat belet je dan deze in vervulling te doen gaan?

De jongeman keek van zijn blad op en zag zijn vriend aan alsof hij hem niet goed verstaan had.

— Wat bedoel je? vroeg hij verbaasd. Hoe zou ik ooit dat goud bij elkaar kunnen zien? Het moet vrijdag aanstaande betaald worden en het is nu maandag. Hoe zou ik ooit die gouden staven van Armitage te zien krijgen?

— Wel, als het niet meer de gouden staven zijn van Armitage, dan zullen het in ieder geval die van Raffles wezen.

Charles Brand stond langzaam van zijn stoel op en legde het blad, dat hij nog in de hand hield, op tafel neer.

— Hij deed een paar passen naar voren, tot hij vlak voor zijn vriend stond en keek hem onderzoekend aan.

— Wil je mij eens vertellen, wat je eigenlijk bedoelt, Edward? vroeg hij met een stem waarin de uiterste verbazing klonk.

— O, ik wil wel wat duidelijker zijn, antwoordde de aangesprokene kalm. Je hebt mij zoëven op een denkbeeld gebracht en je weet, dat ik er van houd, mijn denkbeelden in daden om te zetten. Welnu, ik, John Raffles, alias Lord Lister, die hier in Londen niet anders bekend ben dan als Lord William Aberdeen, eigenaar en bewoner van deze villa, ik heb het in mijn hoofd gezet om

die gouden staven machtig te worden. Ik kan het niet uitstaan, dat een varkenskonink die fraaie staven van geel metaal in bezit heeft en bovendien heb ik behoefte aan een weinig ontspanning. Ik weet niet of je hebt opgemerkt, maar ik lijd in de laatste dagen weer aan mijn ziekte: verveling.

De jongeman kwam nog een stap nader en keek zijn vriend hoofdschuddend en met de grootste verwondering aan.

— Maar Edward, wat je daar zegt is louter krankzinnigheid! riep hij uit. Heb je dan niet gehoord wat ik gezegd heb? Dat goud moet op aanstaande vrijdag worden uitbetaald en het is nu maandag.

— Wat zou dat? vroeg Raffles onverstoorbaar kalm.

— Wat dat zou? riep Brand. Moet ik dan een bereisd man als jij nog zeggen dat de overtocht over de oceaan, zelfs met de allersnelste boten die er bestaan, onder de gunstigste omstandigheden, dus wanneer letterlijk alles medewerkt, nog altijd vijf dagen duurt?

— Dat weet ik neel goed, antwoordde Raffles rustig.

— Welnu dan.

— Maar ik ben niet van plan met een mailboot te gaan. De eerstvolgende vertrekt trouwens eerst overmorgen.

— Maar zelfs onze eigen snelste motorboot zou zes dagen nodig hebben voor de overtocht, Edward! riep Brand uit, terwijl zijn verbazing ieder ogenblik groeide.

— Ik ben ook volstrekt niet van plan met een motorboot te gaan, hernam Raffles, zonder zijn kalmte een ogenblik te verliezen.

Brand sperde zijn ogen wijd open.

Hij wist niet of zijn vriend schertste of in ernst sprak.

— Alles goed en wel, maar om in Amerika een varkenskonink te heroven, moet men toch om te beginnen er heen gaan. En ik zou wel eens willen weten hoe je daar denkt te komen, als je niet van een schip gebruik maakt.

— Ik denk wel gebruik te maken van een schip, al is het dan ook een luchtschip.

— Je wilt zeggen...?

— Ik wil zeggen dat ik met de « Duivel der Lucht » denk over te steken.

Brand wankelde enige schreden achteruit en liet zich toen sprakeloos op zijn stoel neervallen.

De avontuurlijke tocht kwam hem in de gedachte, die hij en zijn vriend enige maanden geleden hadden gemaakt, met de wonderlijke vliegmachine, welke Lord Edward Lister had uitgevonden en gebouwd.

Nog dulzelde hij van de fabelachtige hoogte en de snelheid die zij met deze wonderlijke machine bereikt hadden, welke hen destijds uit groot gevaar had gered.

Hij staarde voor zich uit en hief toen langzaam de blik weer naar het gelaat van zijn vriend op, dat even kalm en effen stond als steeds.

— Je bent dus waarachtig van plan om dat krankzinnige waagstuk te ondernemen? riep de jonge man uit.

— Dat is geen waagstuk, en het is niet krankzinnig, amice, antwoordde Raffles kalm. Herinner je je dan niet, dat wij een paar maanden geleden met mijn machine binnen enkele minuten naar Parijs zijn gevlogen?

— Ja zeker, weet ik dat. Maar Parijs of New York is nog iets anders.

— Het is veel verder, dat beken ik, maar wat zou dat?

— Maar je kunt nooit genoeg benzine voor zulk een tocht aan boord nemen.

— Heb je dan al vergeten, dat mijn machine geen druppel nodig heeft? vroeg Raffles verwijtend.

— Dat is waar. Het is een elektrische machine van je eigen vinding, antwoordde Brand beschaamd. Maar zullen de accu's dat zolang uithouden?

— Die houden het wel zes dagen achtereen uit, amice. En daar ik de tocht in ruim één dag denk te doen...

— In één dag! riep Brand. Maar dat lijkt mij onmogelijk, Edward.

— Het is volstrekt niet onmogelijk, en dat zal ik je bewijzen, als je je even de moeite wilt geven om naar mijn uiteenzetting te luisteren.

— Ik verlang niets liever, antwoordde

de jongeman.

— Welnu dan, de afstand tussen Londen en New York bedraagt in vogelvlucht ruim 7200 kilometer. Echter is de afstand tussen de Engelse hoofdstad en New Foundland, laten wij zeggen tot Trinitybaai, aanzienlijk veel korter, namelijk ongeveer 6000 kilometer. De grote Trans Atlantische stoomboten, die bijna vijftig kilometer per uur afleggen, doen onder gunstige omstandigheden gemiddeld, zes dagen over de route. In het allergunstigste geval, zou ik, daar de « Duivel der Lucht » acht honderd kilometer per uur kan afleggen, de overtocht binnen een etmaal kunnen doen. Rekening houdend met enig oponthoud, reken ik daarom ruim een dag voor de overtocht.

Hij keek even op en zag glimlachend naar Brand, die het bovenlijf heen en weer schudde en zijn hoofd in beide handen had genomen.

— Het wordt mij groen en geel voor de ogen van al die getallen, mompelde de jonge man. Heb je dan in het geheel geen slaap nodig? Moet je dan niet eten?

— Ik denk zowel het ene als het andere te doen. Ik kan niet inzien waarom ik niet een paar uren zou slapen, terwijl jij aan de stuurknuppel zit, en omgekeerd. En als het toestel er niet eens op berekend was, om desnoods voor een hele week geconserveerde levensmiddelen te kunnen meenemen, dan was het met mijn uitvindingsgenie treurig gesteld.

Brand zweeg.

Hij wist uit ondervinding, dat zijn vriend voor geen gevaren terugdeinsde, hoe groot ook.

Maar dit plan leek hem zo bovennatuurlijk, zo buiten alle bevattingsvermogen, dat hij meende te dromen, toen hij Raffles er zo kalm over hoorde spreken, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld was.

— Heb je soms nog meer bezwaren

tegen dit reisje? vroeg Raffles, terwijl hij een sigaret uit zijn gouden koker nam, en zijn vriend een spottende blik uit zijn grote grijze ogen toewierp.

— Noem je dat een reisje! riep Brand verontwaardigd uit. Het is een waagstuk, en als 't ons lukt een wonder van geluk, neen, een wonder...

— Nu, noem het dan mijnentwege een wonder, zei Raffles, terwijl hij zijn sigaret aanstak. Dan zal ik dat wonder verrichten.

— En als wij in zee vallen?

— Wij zullen niet vallen.

— Maar als men ons in Amerika opmerkt?

— Men zal ons niet opmerken, want ik denk 's nachts te arriveren.

— En als men je betrappt op het radarscherm?

— Dat moeten we er op wagen. Als we niets behoeften te wagen, zou het ophouden een avontuur te zijn.

Geruime tijd keek Brand Raffles zwijgend aan.

Toen sprong hij plotseling met een ruk op, trad snel op zijn vriend toe, greep zijn hand en riep uit:

— Jij bent een genie, en ik ben een alledaagse ezel, die het niet waard is in jouw schaduw te leven. Ik had het eerste woord dat je zei, dadelijk als een evangelie moeten aanvaarden, wat je mij omtrent je plannen mededeelde, hoe onuitvoerbaar het ook leek. Ik ben je man. En je kunt over mij beschikken, en als wij toch in zee mochten vallen, nu, je weet dat het mijn innigste verlangen is dezelfde dood met jou te delen.

Raffles beantwoordde de krachtige handdruk van zijn vriend en zei op eenvoudige toon:

— Ik wist het immers wel, amice. Jij gaat, waar ik ga. En ik verzeker je, dat het meer lijkt, dan het inderdaad is; over twee hoogstens drie jaar, zal hetgeen wij nu nog als een blezonder waagstuk ondernemen, iets zeer alle-daags zijn.

HOOFDSTUK II

TOEBEREIDSELEN

— Maar in ieder geval, zullen wij toch haast moeten maken, zei Brand.

— Dat spreekt vanzelf. Wij moeten nog deze avond vertrekken om morgenocht op New Foundland te kunnen landen.

— Is het toestel goed nagezien?

— Het is voortreffelijk in orde. Ga maar mee, dan kun je je ervan overtuigen.

De beide vrienden stonden op, verlieten het vertrek, staken de vestibule over, en betraden de gang, die naar de brede deur voerde vanwaar men het terras kon bereiken, dat op het uitgestrekte park uitzag.

Zij daalden dit terras af, liepen door de lanen van het park, tot zij een groot tuinhuis bereikten, dat geheel afgezonderd in een hoek van het park lag.

Zij traden er binnen en Raffles sloot zorgvuldig de deur, waarna hij door op een zorgvuldig verborgen knop te drukken, de geheime deur opende, die naar 't ondergrondse laboratorium en de verborgen werkplaats, diep onder de grond voerde.

De beide vrienden daalden een aantal betonnen treden af, nadat zij hun zaklantaarns hadden doen ontgloeien.

Opnieuw opende Raffles een paar verborgen deuren en eindelijk bereikten zij het reusachtige laboratorium, in 't midden waarvan de Duivel der Lucht stond.

Ofschoon Brand reeds een tocht met de wondermachine had gemaakt en haar inrichting kende, beschouwde hij haar

nogmaals met de grootste aandacht.

Het geraamte, bestaande uit een lang aluminium casco, het onderstel en alle andere aluminium delen, glansden als mat gepolijst zilver in 't heldere licht, dat van een aantal elektrische lampen omlaag golfde.

Het toestel bezat twee schroeven, een voor de voorwaartse beweging bestemd en de andere, ten doel hebbende aan de machine een verticale, stijgende beweging te geven.

De bladen van de schroef, uit het sterkste essenhout vervaardigd, hingen op dit oogenblik omlaag, langs de stalen schroefas.

Brand bukte zich en keek onder de machine.

Hij ontwaarde daar de lens van een kolossaal zoeklicht, dat hij er vroeger nog niet aan had opgemerkt.

— Zoals je ziet, is de machine geheel gereed om lucht te kiezen, als ik het zo maar eens noemen mag, merkte Raffles niet zonder trots op. De accu's, waarvan het geheim mij misschien een miljoen en meer zou opleveren, zijn pas geladen, en wij zouden slechts behoeven in te stappen, om dadelijk te vertrekken.

— Waarom doen wij dat dan eigenlijk niet?

— Omdat ik het niet geraden acht op klaarlichte dag uit dit park de lucht in te schieten, en ook, omdat ik nog niet klaar ben. Ik zal aan het inwendige nog een en ander moeten veranderen, want

eerlijk gezegd, heb ik nooit aan een tocht van deze lengte gedacht.

— Wat moet er dan aan gewijzigd worden?

— Dat zal ik je zeggen. Wij hebben bij de vorige reis achter elkaar gezeten, maar het is thans zaak, om naast elkaar plaats te nemen. De stuurinrichting bevindt zich namelijk, zoals je ziet, voraan, en als wij naast elkaar zitten is niets gemakkelijker dan het stuur over te nemen, opdat de ander enige uren kan slapen. De achterzetel kan dan gereserveerd blijven voor zekere kisten met de waardevolle inhoud, die wij terug hopen te brengen.

— Zou het aanbrengen van die verandering lang duren?

— Ik hoop in een uur of zes het werk gereed te hebben.

— Henderson, onze brave chauffeur, gaat zeker niet mee?

— Neen, dat durf ik niet te wagen. Ik wil de machine zo hard laten lopen als zij maar even kan. Hoe minder gewicht aan boord wij hebben, des te beter.

— Kan ik je helpen?

— Welzeker, je kunt mij zelfs van groot nut zijn. Ik zal ook Henderson instrueren ons te helpen. Hij is een uitmuntend mecanicien en ook als monteur heeft hij zijn sporen verdiend.

Raffles liep naar de telefoon, die in een hoek van het grote laboratorium hing en belde Henderson, de chauffeur van Lord Aberdeen, op, die even later binnentrad.

Hij was een reusachtig man, van ruim zes voet lengte en breed naar evenredigheid, met een paar lichtblauwe ogen in een breed, openhartig gelaat.

— Hier ben ik, mylord, zei hij eenvoudig, terwijl hij aan zijn pet tikte.

— Goed zo, James. Ik wil een paar veranderingen in de machine aanbrengen waarbij ik je hulp niet kan missen.

Raffles legde de chauffeur uit wat hij wenste en de schrandere monteur had dadelijk begrepen wat er vereist werd.

De drie mannen togen dadelijk aan het werk en arbeidden onafgebroken voort, tot het tijd was voor de lunch.

Daarop begaven zij zich opnieuw

naar de geheime werkplaats en om vier uur was de machine kant en klaar en gereed om op te stijgen.

— Denkt mylord de machine dezer dagen te gebruiken? vroeg Henderson, terwijl hij zijn uniformbuks weer aantrok en zich gereed maakte het laboratorium te verlaten.

— Ja, James, wij gaan naar Amerika.

— Morgen, mylord?

— Neen, James, vannacht nog.

— Dan keert mylord zeker morgen terug?

— Neen, James, zo gauw niet, antwoordde Raffles lachend, terwijl hij een snelle blik wierp op Brand, die zich diep schaamde, dat deze eenvoudige man zonder enige verbazing te tonen als de eenvoudigste zaak ter wereld aanvaardde, wat zijn meester dacht te ondernemen.

— Neemt gij mij niet mee, mylord? vroeg Henderson.

— Neen, James, ditmaal niet, antwoordde Raffles ernstig. Het is de eerste maal dat ik de oceaan oversteek en ik durf de machine niet al te veel te belasten.

— Dan wens ik uwe Lordschap veel geluk bij zijn onderneming zei Henderson, terwijl hij een korte buiging maakte en het laboratorium verliet.

— Ik moest een voorbeeld aan Henderson nemen, begon Brand schuchter, nadat de chauffeur verdwenen was. Wat jij onderneemt, lijkt hem zo vanzelfsprekend, dat hij er zelfs geen woord over vuil maakt.

Raffles glimlachte en zei:

— Hij gelooft dat ik alles kan, de brave kerel. Als ik hem morgen vertelde dat ik voornemens ben, de loop van de zon te veranderen en haar in het Westen te laten opkomen, dat zou hij zelfs zijn wenkbrauwen niet optrekken.

— Ik hoop, dat ik het ook nog eens zo ver breng, zei Brand lachend.

— Wij moeten maar buitenshuis gaan dineren, meende Raffles, terwijl zij weer door het park liepen, want misschien gaat er wel een week voorbij eer we Londen terug zien. Ik hoop tenminste dat het niet langer dan een week zal duren, voegde hij er op veelbetekenende

toon aan toe.

— Zoals je wilt, zei Brand.

De beide vrienden kleedden zich zorgvuldig aan en begaven zich toen te voet naar het Carlton Hotel, waar zij dineerden.

En wie de beide heren daar in de ruime eetzaal van het wereldberoemde hotel zo kalm over allerlei onderwerpen van de dag had zien praten, zou zeker geen ogenblik op de gedachte zijn gekomen, dat diezelfde mannen voornemens waren een waagstuk te ondernemen, dat zelfs het stoutste brein tot dusverre niet had durven uitdenken.

Om half negen stonden zij op en lieten zich door de rijk gegallonnerde portier hun goed geven.

Langzaam slenterden zij weer naar de villa in Cromwellstreet terug.

Het was een prachtige avond en voor de tijd van het jaar niet koud.

De maan scheen helder aan de wolkenloze hemel, en het was bijna windstil.

— De natuur althans schijnt onze onderneming te begunstigen, zei Raffles, terwijl hij omhoog keek.

— Inderdaad, Edward, wij hadden het niet beter kunnen verlangen. En het is een geluk voor ons, dat in dit jaargetijde het weer standvastig is, en dikwijls dagen achtereen onveranderlijk blijft.

Toen zij weer in de villa waren teruggekeerd, zei Raffles:

— Wij zullen er verstandig aan doen, als wij nu niet in onze gewone hoedanigheid op reis gaan. De Amerikaanse politie is mij afgeschilderd als tamelijk snigger en het zou voor ons alles behalve aangenaam zijn, als de edele Lord Aberdeen in het land van de dollar gevangen werd genomen.

— Ik voor mij vind, dat de naam er weinig op aan komt, zei Brand droog, maar ik heb er niets tegen om mij te vermommen. In welke hoedanigheid zullen wij dan gaan?

— Ik denk als John Raffles te gaan, antwoordde de Grote Onbekende kortaf. Indien ik met de machine neerstort, of als ik op heterdaad word betrapt en gevangen genomen, dan wil ik ten-

minste niet gemaskerd mijn ondergang tegemoet gaan.

De beide mannen begaven zich nu naar hun slaapkamer, legden hun avondtoilet af en trokken warme kleren aan.

Zij omwikkelden hun benen tot aan de knie met de bekende putti's, zoals ze vroeger door alle militairen werden gedragen, legden warme halsdoeken klaar en voorzagen zich van dikke wollen handschoenen.

Daarop nam Raffles voor zijn kaptafel plaats en toen hij een kwartier later opstond, vertoonde zijn gelaat geen spoor van schmink meer. Onder zijn eigen gelaatstreken zou hij nu ondergaan of overwinnen.

Zijn lichtgebruind gelaat stond ernstig en de vleugels van zijn neus trilden. Zijn donker grijze ogen fonkelden en tusseh de dunne rode lippen schitterden zijn kleine witte tanden als die van een wolf.

Op dat ogenblik sloeg de marmeren pendule, op de eveneens marmeren schoorsteenmantel, negen heldere slagen.

Raffles drukte op de elektrische knop naast de deur en zei tot de oude grijze kamerbediende, die dadelijk daarop binnenkwam:

— Gaston, wij vertrekken nog heden nacht en ik weet niet wanneer wij terug zullen komen. Indien er bezoekers mochten komen, zeg hun dan maar, dat ik naar een mijner bezittingen in Wales ben gegaan, maar dat gij niet weet naar welke.

— Gij zult u toch weer niet in gevaar begeven, mylord? vroeg de oude man met bevende stem.

— Wees gerust, beste vriend, antwoordde Raffles, terwijl hij zijn oude bediende op de schouder klopte. Ik be- loof je, dat ik niet meer risico zal nemen, dan volstrekt onvermijdelijk is, en ga nu Henderson roepen, wij hebben hem nodig.

De oude man wierp een blik van innige genegenheid op zijn meester en verliet hoofdschuddend het vertrek.

Vijf minuten later trad Henderson binnen.

— Gij hebt mij laten roepen, mylord?

— Ja James, je moet ons helpen de vliegmaschine langs de hellende tunnel

van het laboratorium naar de open plek in het park te brengen.

— Tot uw orders, mylord, antwoordde de chauffeur.

De drie mannen verlieten het vertrek en begaven zich door het park weer naar de ondergrondse werkplaats.

Het toestel stond, als een sluimerende reuzenvogel, midden in het vertrek.

Raffles haalde een kleine koperen hefboom over, die zich in een van de wanden van het laboratorium bevond en onmiddellijk schoven geruisloos de twee helften van een grote, geheime schuifdeur terzijde, zodat de ingang zichtbaar werd van een brede betonnen tunnel, die met een flauwe helling naar de oppervlakte voerde.

De drie mannen begonnen zwiingend de vleugels te demonteren, hetgeen niet veel meer dan een kwartier vereiste.

Een voor een werden de verschillende losse delen naar boven gebracht, terwijl voor de eigenlijke machine een rolwagentje werd gebruikt.

De tunnel was helder verlicht door gloeilampen, die op geregelde plaatsen waren aangebracht en het vervoer had zonder enig ongeval plaats.

Raffles had boven in de tunnel opnieuw op een knop gedrukt, waardoor een gedeelte van de bodem, met struikgewas begroeid, om een zware spil draai-

de en terzijde schoof, aldus een opening vrijlatende van ongeveer drie meter in het vierkant.

Door deze opening werden nu de verschillende delen van de machine voorzichtig naar boven gehesen en onmiddellijk op een open plek, te midden van het hoog opgaand geboomte, weer in elkaar gezet.

Om klokslag tien uur was het toestel gereed om op te stijgen.

Henderson had een mand met geconserveerde levensmiddelen onder het bereik van de beide reizigers in de cockpit van de vliegmachine neergezet.

De stoutmoedige onderneming ving aan.

Raffles en Brand namen in de machine plaats.

De Grote Onbekende stak de chauffeur die naast de machine was komen staan, de hand toe en zei op ernstige toon:

— Wens ons een goede reis James, wij hebben het nog nooit zo nodig gehad als thans.

De chauffeur drukte uit alle macht de hand die hem was toegestoken en zei met trillende stem:

— Ik hoop dat gij zult slagen, in alles wat gij moogt ondernemen, mylord.

— Vaarwel dan, James.

— Vaarwel, mylord, en tot weerzien!

HOOFDSTUK III

DE OVERTOCHT

Raffles trok zijn warme handschoenen aan, vergewiste er zich van dat alles onder het bereik van zijn hand stond, stak een pijp aan, en wierp een blik op de nachthemel, die zich over de stad welfde.

— Klaar, Charles? en zijn stem had een bijna plechtige klank.

— Ik ben gereed, Edward.

— Vooruit dan maar.

Raffles haalde een hefboom aan zijn rechterhand over en dadelijk begonnen de neerhangende bladen van de schroef eerst langzaam en daarna hoe langer hoe sneller te draaien.

Een zwaar brommend geluid als van een reuzebromvlieg, weerklonk door de lucht.

De machine begon zachtjes te trillen, en toen steeg zij, opgetrokken door de in razende snelheid draaiende schroef, langzaam in de donkerblauwe avondhemel op.

Zodra de machine boven de toppen van de hoogste bomen was gekomen, trok Raffles aan een tweede hefboom, en onmiddellijk begonnen de schroeven vooraan de machine op hun beurt te wentelen.

En naar gelang zij sneller begonnen te draaien, vertraagden de bladen van de verticale schroef hun snelheid, om eindelijk weer zonder beweging, langs de schroefas neer te hangen.

De wonderlijke luchtvogel bevond zich nu ongeveer tweehonderd meter boven

de grond.

De reuzenstad lang als een zee van rossig licht onder de koene luchtvaarders.

Raffles haalde de hefboom van het hoogtestuur over en met geweldige vaart schoot de machine schuin het luchtruim in, om spoedig een hoogte van bijna duizend meter te bereiken.

Op dit punt hadden zij reeds de wereldstad achter zich, zulk een reusachtige snelheid ontwikkelde de reuzenlibel.

Een klein electrisch lampje verlichtte het voorgedeelte van de cockpit, waar de manometer, de snelheidsmeter en enige andere toestellen waren aangebracht.

Brand drukte zich zijn vliegkap diep over het hoofd, want de lage temperatuur was op deze hoogte zeer voelbaar.

Raffles boog zich naar hem over en riep hem toe:

— Wij hebben nu een snelheid van tweehonderd kilometer bereikt, maar dat is nog niet voldoende. Ik raad je dus aan om aanstonds het masker voor te doen. Als je soms honger mocht krijgen, daar staat een geopende doos met voortreffelijke biscuits en chocolade, vlak bij je linkervoet.

— Voorlopig heb ik geen honger, ik geniet alleen maar, antwoordde Brand.

Raffles wierp nu een blik op het kompas en boog zich daarna een weinig naar voren.

— Van de aarde is volstrekt niets te zien, merkte Brand op, maar daar voor

ons meen ik toch een zwart schijnsel te ontwaren.

— Dat is Reading, zei Raffles kalm.

— Nu reeds! riep Brand verbaasd uit. Zijn wij dan al over de Theems gevlogen?

— Dat weet ik niet precies; maar wij kunnen het te weten komen.

— Hoe dan? vroeg Brand verbaasd.

— Dat zal ik je aanstonds wijzen, antwoordde Raffles.

Hij trok een kleine koperen knop naar zich toe en onmiddellijk schoot een felle lichtbundel van onder de machine naar omlaag, die een groot gedeelte van het terrein, waarover zij vlogen, verlichtte, als op klaarlichte dag.

Brand uitte een kreet van vreugde en verbazing.

Een zilverig schijnsel vlak onder hen, toonde hen, dat zij juist op dit ogenblik met ontzaglijke snelheid over de Theems vlogen.

— Maar dat heldere zoeklicht zal ons verraden! riep hij eensklaps verschrikt uit.

— Dat zal zo'n vaart niet lopen, hernam Raffles. Je moet bedenken dat zij daar beneden 't geluid van onze schroef niet kunnen horen, zelfs al daalden wij tot vijfhonderd meter. En trouwens, wat raakt het mij, als zij werkelijk met een vliegtuig denken te doen te hebben? Je gelooft toch niet, dat ik hen daaromtrent ga inlichten?

Brand lachte en wierp een blik op de snelheidsmeter.

— Drie honderd K.M., riep hij uit. De wind begint aardig te snijden, ik doe mijn masker voor.

Raffles volgde zijn voorbeeld en voerde de snelheid nog meer op.

De zonderlinge vogel trilde van het begin tot het einde.

— Drie honderd vijftig km. schreeuwde Brand, nadat hij een blik op de manometer had geworpen.

Raffles knikte zwijsend.

Hij wierp nogmaals een blik op de aarde en stootte Brand aan, die een kreet van verbazing bijna niet kon onderdrukken.

Vlak onder hen lag een grote stad, die leek te gloeien van de talloze lich-

ten, die er waren ontstoken.

Een rossige nevel scheen boven de daken te hangen, en zelfs op deze hoogte konden de beide luchtvaarders, boven het gonzen van de schroef uit, het dof geraas van het nachtleven dier stad horen.

— Welke stad kan dat zijn? riep Brand verbaasd uit.

— Dat is Bristol, antwoordde Raffles laconiek.

— Maar dat is bijna onmogelijk, riep Brand in de grootste verbazing uit. Bristol ligt immers op bijna tweehonderd kilometer van Londen?

— Dat komt dan zeer nauwkeurig uit, want het is op het ogenblik half elf, antwoordde Raffles, die een blik op zijn polshorloge had geworpen.

Brand zweeg.

Het leek hem boven zijn bevatting te gaan, dat de vliegmaschine reeds nu dwars over Engeland was heen gevlogen en drie graafschappen achter zich had gelaten.

En intussen zette de reuzenlibel onafgebroken haar zonderlinge tocht voort.

Zij vloog op dit ogenblik boven het brede kanaal van Bristol.

Twintig minuten later kwam links van hen (aan bakboord, zoals Brand zich uitdrukte) het felle licht van de vuurtoren op het eiland Lundy in zicht en reeds het volgende ogenblik waren zij als een stormwind bijna vlak boven de toren voorbijgevlogen.

Raffles had zijn zoeklicht gedoofd, en nu vloog de machine met een dof gonzend geluid door het diepe blauw van de nachthemel, terwijl onder haar de golven van de Atlantische Oceaan hun machtig lied zongen.

Brand was diep ontroerd bij dit grootsche schouwspel en de gewaarwordingen die deze zonderlinge reis bij hem opwekten.

Onder hen de donkergroene golven van de Oceaan, die machtig bruisen en over elkaar rolden, beschenen door het licht van de volle maan, die juist was opgekomen, en boven zijn hoofd links, en rechts, voor en achter hem, de heerlijke fonkelende sterren, die als diamanten over het fluweel van de hemel wa-

ren uitgestrooid.

En zij zelven, twee menselijke wezens, als onnozele stofjes in deze oneindigheid.

Gedurende twee uren spraken de vrienden slechts enkele woorden.

Ook Raffles scheen geheel onder de indruk van het zeldzame schouwspel.

Zijn bleek gelaat stond strak en zijn donkere ogen glansden vochtig achter de grote ronde brilglazen.

Precies om twaalf uur, stootte Raffles zijn metgezel aan en riep hem toe:

— Neem nu de stuurknuppel gedurende enige uren over, Charles. Blijf op een hoogte van tussen de achthonderd en de duizend meter, daar de luchtstromingen hier het minst voelbaar zijn.

— Waar bevinden wij ons op dit ogenblik ongeveer?

Raffles wierp 'n blik op de snelheidsmeter keek vervolgens op zijn horloge en antwoordde toen:

— Indien wij ons een paar honderd meter meer zuidelijk bevonden, zouden wij ons thans boven Lands End bevinden.

— Wij hebben dus ongeveer het tiende deel van de weg reeds afgelegd.

— Juist een tiende gedeelte, dat wil zeggen als wij in de Trinity baai landen. En nu wil je mij zeker wel een goede nachtrust toewensen.

— Hoe laat moet ik je wekken?

— Om half drie uiterlijk. Twee en een half uur slapen is ruim voldoende in deze omstandigheden. Als alles goed gaat, kunnen wij morgen onze schade inhalen.

Hij gaf de stuurknuppel over in handen van Brand, schoof een weinig opzijde, en liet zich langzaam achterover glijden.

Zijn zetel kantelde een weinig achterover en de leuning nam zulk een schuine stand aan, dat Raffles bijna in een horizontale, gemakkelijke houding kwam te liggen.

Hij trok een dikke deken over zich heen, greep een reep chocolade uit de doos, die onder zijn bereik stond, at met smaak, nam vervolgens een slok cognac uit een veldfles, en was geen

vijf minuten later in diepe rust verzonken.

Brand wierp een bewonderende blik op zijn vriend.

— Hoe langer ik bij hem ben en zijn avonturen meemaak, hoe meer eerbied ik voor die man krijg, mompelde hij in zich zelf. Ik geloof dat hij in staat zou zijn, zelfs in de krater van de Vesuvius rustig te slapen.

Brand wendde nu al zijn aandacht aan de machine en hoewel hij als vlieger niet de buitengewone bekwaamheid bezat als Raffles, slaagde hij er toch vrijwel in, de reuzenlibel op ongeveer dezelfde hoogte te houden, zonder dat de snelheid aanzienlijk vertraagde.

Van tijd tot tijd, vloog het toestel over een rij lichten, die als een spookverschijning in de duisternis van de nacht onder hem opdoemde; een of andere grote oceaanstoomboot, verlicht als 'n reusachtig drijvend hotel.

Omstreeks twee uur voelde Brand zich een weinig dof en moe in het hoofd, door het aanhoudend gonzen van de schroef, de slaap en de invloed van de zeer snelle tocht.

Hij verzette zich hier echter met alle macht tegen, daar hij wel begreep, dat hun eigen veiligheid, ja hun leven, van zijn vaste hand en scherp oog afhingen.

Maar hij was dan ook geen seconde te laat, toen zijn horloge half drie aanwees.

Hij stootte Raffles zacht aan, en deze aanraking was voldoende om de Grote Onbekende klaar wakker te maken.

Hij wreef zich even de ogen uit, wierp dadelijk een blik op de snelheids- en de hoogtemeter, ging recht zitten, bracht zijn stuurstoel weer in de vorige stand en zei zo kalm alsof hij zich in de ontbijtzaal van zijn villa in de Cromwellstreet bevond:

— Goede morgen, amico.

— Goeie morgen, Edward, antwoordde Brand lachend. Heb je goed gerust?

— Uitmunten. Ik geloof te mogen zeggen, dat ik in lange tijd niet zo uitstekend geslapen heb. Het is een dwaze raad van mij, dat weet ik wel, maar ik zou iedereen willen aanraden, zijn nachtrust niet anders te genieten, dan op dul-

zend meters boven de begane grond. En nu is het jouw beurt, voor een dutje, amice. Je hebt 't wel verdiend, want ik zie tot mijn genoegen, dat wij nog steeds op dezelfde hoogte zijn en de snelheid weinig is verminderd.

— Ik heb mijn best gedaan, antwoordde Brand eenvoudig, ofschoon hij onder zijn masker bloosde van blijdschap over de lof uit de mond van zijn vriend.

Hij gaf Raffles op zijn beurt de stuurknuppel over, verzette zitting en leuning van zijn zetel, wikkelde zich in 'n deken en vlijde zijn hoofd op het luchtkussen, dat boven aan de leuning was bevestigd.

Ofschoon hij niet zo gauw insliep als Raffles, hadden het eentonig geruis van de golven, de vermoeienis en de slaap het pleit toch spoedig gewonnen.

Raffles was nu alleen te midden van de doorzichtige duisternis.

Met welke gedachten zou deze zonderlinge man zich op dit ogenblik wel bezig houden?

Gingen zij terug naar zijn verleden, toen hij nog als kind aan de schoot zijner moeder stond?

Vertoefden zij wellicht bij de vrouw die eens al zijn vurige liefde bezeten had?

Dwaalden zij af naar 't vreselijk ogenblik, waarop hij vijandschap aan de maatschappij had gezworen en zich zelf boven en buiten de wet had gesteld?

Niemand wist het, dan de sterren, die als edelgesteenten aan het firmament fonkelden en uit hun duizeling wekkende, onbegrijpelijke hoogte neerzagen op de eenzame mens in zijn wonderlijk vliegtuig.

De uren verliepen.

In het Oosten begon een flauwe klaarheid zich baan te breken.

Alles voorspelde een schone dag.

Langzaam ging de donkerblauwe hemel tot een lichtere tint over.

Een voor een verbleekten de sterren.

Een rosse wolk vertoonde zich boven de oostelijke kim, de maan dreef als een statig schip van de hemel weg en verzonk in nevel.

Om zes uur boorde zich de eerste zonnestraal als een gouden zwaard door de

rose mist, die zich over de eentonig ruisende golven van de Atlantische Oceaan had uitgespreid.

Op datzelfde ogenblik werd Brand van zelf wakker.

Hij richtte zich op, wreef zijn ogen uit en slaakte een luide kreet van verwondering.

Zijn heldere ogen begonnen vrochtig te glanzen bij het aanschouwen van het verrukkelijk toneel dat hij om zich heen ontwaarde.

— O, Edward, wat is dat goddelijk schoon! riep hij uit, terwijl hij zijn bevende hand op de rechterarm van zijn vriend legde.

Raffles knikte ernstig en zwijsend.

— Het is inderdaad prachtig, Charles. En eigenlijk verdienen wij, nietige mensen, niet iets dergelijks met onze sterfelijke ogen te aanschouwen. Geniet er maar van. Je bent nog jong, en voor de jeugd is dit schouwspel eigenlijk uitsluitend bestemd. De oudere mensen menen dat het leven alleen waard is om geleefd te worden als zij elkaar beliegen en bedriegen kunnen.

De zon was nu geheel boven de horizon verzezen en scheen als een reusachtige vuurrode bol op de golven van de oceaan.

— Heb je goed geslapen, Charles? vroeg Raffles belangstellend.

— Uitmuntend, maar nu heb ik een geweldige honger.

— Welnu, niets belet je om die honger te stillen. Daar staan blikjes met geconserveerd vlees, daar is melk, in die doos daarginds zul je biscuits vinden en er is zelfs voor boter en jam gezorgd. Mocht je een ei willen bakken, dan zal ik je niet tegenhouden.

— Een ei bakken riep Brand verbaasd uit. Hoe kan dat mogelijk zijn?

— Heel eenvoudig. Daar onder de manometer bevindt zich een koperen knop zoals je ziet. Als je daar trekt, schuift er een kleine elektrische oven naar voren, die je met een stopcontact in verbinding kunt brengen met de accu's. Wel is waar verbruiken wij op deze wijze veel electriciteit, maar komt er niet zo heel veel op aan, want wij hebben er overvloed van.

— Ik had 't moeten weten, mompelde Brand, terwijl hij het hoofd schudde. Ik schijn nog niet alle geheimen van deze machine doorgrond te hebben, maar het zal mij volstrekt niets verwonderen als het mij bij nader onderzoek bleek, dat zich een elektrische piano, of een wireless-set aan boord bevond.

— Dat nu wel niet, zei Raffles op zijn gewone bedaarde toon, maar ik zou je toch niet weigerend geantwoord hebben, als je mij om een beetje muziek had gevraagd. Let maar eens op.

Hij haalde 'n kleine nikkelen hefboom over, waarboven de letter G was aangebracht; een klein luikje sprong in de voorzijde van de cockpit open en plotseling klonk boven het zacht geronk van de schroef uit het lied van de Toreador uit « Carmen » in de heldere ochtendlucht.

— Daar houdt alles mee op! riep Brand uit. Wat is dat in 's hemelsnaam?

— Niets meer of niets minder, dan 'n gewone gramoffoon, amice.

Brand keek zijn vriend enige tijd verstomd aan.

— Waar bevinden wij ons thans?

— Dat is gauw genoeg vast te stellen, antwoordde Raffles. Wij zijn gisteravond om tien uur vertrokken en daar wij gemiddeld ongeveer vijfhonderd kilometer per uur hebben afgelegd, moeten wij ons thans op 3000 kilometer van Londen bevinden. Dat wil zeggen op ongeveer de helft van de afstand tot de Trinity baai.

— Maar je sprak over honger, hernam Raffles kalm. Niets belet je om een stevig ontbijt te gebruiken, daar ginds staat het kistje met levensmiddelen en de elektrische oven is tot je dienst.

Brand liet zich dit geen tweemaal zeggen.

Hij trok aan de knop, waardoor de elektrische oven naar voren kwam, en een half uur later stilden de beide vrienden hun honger met een ontbijt, dat wellicht niet zo voortreffelijk was klaar gemaakt als door de oude Gaston, maar dat hun niettemin uitmuntend smaakte daar de luchtreis hen zeer hongerig had gemaakt.

Terwijl Brand de tinnen borden met

heet water afwaste, alsof hij zich aan vaste wal bevond, liet Raffles de « Duivel der Lucht » een weinig dalen, daar zij zich midden in een vochtige nevel bevonden.

De machine vloog thans op een hoogte van ongeveer zeshonderd meter boven de Atlantische Oceaan, en het machtig geruis der golven was op deze hoogte duidelijk waarneembaar.

Ofschoon de scheepvaart op dit punt van de wereldzee uit de aard der zaak niet zeer druk is, kwamen zij toch enkele schepen tegen van verschillende grootte, waaronder de Queen Mary, van de White Star Line en de Nieuw-Amsterdam, 't geweldige schip van de Holland-Amerika lijn.

De dag ging verder voorbij, zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

Om twaalf uur maakte Brand een flinke maaltijd gereed, die hij zelf met het bijvoegelijke naamwoord « vorstelijk » betitelde, waarna de beide vrienden ieder twee uren sliepen.

Toen Brand, die zich het laatste ter ruste had begeven, weer wakker werd en zich de ogen uitwreef, was het juist vier uur.

Reeds nigde de zon naar de westelijke kim en hun vliegmaschine wierp een reusachtige schaduw op de groene golven van de oceaan.

Zij hadden thans een afstand van 5400 kilometer afgelegd en bevonden zich op slechts zes honderd kilometer van New Foundland.

De beide vrienden spraken nu zeer weinig meer.

Raffles hield voortdurend zijn kompas in het oog, teneinde zo weinig mogelijk van z'n koers af te wijken, terwijl Brand de blik gevestigd hield op de cijferplaat van het toestel, dat het verlies aan elektrisch vermogen aangaf.

— Het is een wonderbaarlijke machine, kon Brand niet nalaten herhaaldelijk uit te roepen. De accu's zijn nog bij lange na niet uitgeput, en wij zouden, geloof ik gerust rechtsomkeert kunnen maken en zonder ze opnieuw te laden terug naar Londen kunnen vliegen.

— Daaraan behoef je niet te twijfelen, zei Raffles.

— Maar veronderstel nu eens, dat wij veel langer in de lucht moesten blijven en pas later konden landen, dan zou je toch onmogelijk in een vreemd land de accu's opnieuw kunnen laden.

— Daarin vergis je je, amice. Onder onze zitplaatsen bevindt zich een kist, die een poeder bevat, hetwelk ik slechts met behulp van zoutzuur tot een papje behoef te maken om er mijn accu's weer hernieuwde kracht mede te verlenen.

— Zoveel te beter! riep Brand opgewekt uit. En zeg mij nu eens waar wij eigenlijk zullen landen. Wij houden nu immers recht op New Foundland aan?

— Ja. Maar ik denk, dat wij er verstandig aan zullen doen over het eiland heen te vliegen en op de kust van Labrador te landen, want om je de waarheid te zeggen, zie ik niet goed in, hoe wij de straat van Belle Isle zouden moeten oversteken. Er zullen ongetwijfeld wel boten te krijgen zijn, maar dat zou ons weer ophouden en je weet dat onze tijd tamelijk beperkt is.

— En waar verbergen wij het toestel?

— O, daarover maak ik mij geen zorg. De kust van Labrador lijkt veel op de Fjordenkust van Noorwegen en vertoont ontelbare kleine inhammen, terwijl zij bezet is, met honderden kleine eilandjes, waar wij gemakkelijk zullen kunnen landen. Bedenk, dat het er mij deze avond slechts om te doen is onze benen wat uit te strekken en wat beweging te nemen. Wij kunnen gelukkig wel een paar uur missen. Wij zullen ergens boven op een woeste rots, bij het licht van de maan een hapje eten. Het zal zeer romantisch zijn, amice, en ik mag er wel op rekenen, dat wij geheel veilig zullen zijn. In die zin althans, dat het moeilijk zal zijn onze machine te ontdekken, want aan de andere kant laat de veiligheid op die kusten en trouwens in het gehele westen van Canada nog wel het een en ander te wensen over. Men zou zich deerlijk vergissen, als men geloofde, dat de overvallen van rovers en teleurgesteelde goudzoekers reeds tot de geschiedenis behoorden in die woeste streken.

— Dan mag ik van harte lijden, Ed-

ward, dat wij geen last van die heerschappen krijgen. Wij zouden met z'n tweeën waarschijnlijk weinig uitrichten tegen een bende van twintig of dertig man.

— O, twee vastberaden mannen, met revolvers en geweren bewapend, kunnen zich lang verweren als zij zich goed verdedt hebben opgesteld, antwoordde Raffles onverstoorbaar.

— Jij hebt goed praten. Revolvers hebben we, maar waar halen wij zo ineens de geweren vandaan?

— Als je even opstaat en je kijkt over de leuning van je zitplaats, dan zul je daar een lange, smalle lederen koffer zien, waarin zich vier Mausegeweren bevinden.

— Jij hebt ook aan alles gedacht, Edward, en ik had zo verstandig moeten zijn een tegenwerping voor mij te houden. Hoe langer ik er over nadenk, hoe meer ik geloof, dat onze onderneming wel kans van slagen heeft.

— Ik geloof het niet, ik ben er volmaakt zeker van, antwoordde Raffles, zonder dat een spier van zijn gelaat bewoog.

De zon raakte op dat ogenblik schijnbaar de golven aan en binnen een kwartier was zij achter de horizon verdwenen.

Nog een laatste, heldergroene straal trilde enkele seconden over de golven en toen viel de schemering tamelijk snel in.

Om half zes slaakte Brand een kreet en wees met uitgestrekte arm naar een punt aan de horizon.

— Wat is er? vroeg Raffles, zonder van zijn kompas op te zien.

— Ik geloof, dat ik daar een licht zie, antwoordde Brand.

— Dat is niet onmogelijk, hernam Raffles; wat je daar ziet zal waarschijnlijk de vuurtoren van St. Johns zijn.

— En daar aan bakboord meen ik een schitterend blauw licht te zien, vervolgde Brand opgewonden.

— Dat is hoogst waarschijnlijk het licht van Kaap Race. Wij zullen door de beide lichten heen stevenen, en New Foundland in zijn gehele lengte oversteken. Het is een kwestie van drie

kwartier op zijn hoogst.

De duisternis viel nu tamelijk snel in, hetgeen op deze breedte niet te verwonderen was en Raffles stuurde thans zijn machine, afgaande op de beide lichten, die steeds helderder begonnen te schitteren.

Om kwart voor zes, dus nog geen kwartier voor het uur waarop zij verwachtten de overtocht te zullen hebben beëindigd, schoot de machine over de branding heen, die met donderend geweld de kust van het schiereiland Avalon beukte, dat van New Foundland vooruitsteekt als de kop van een blaffende fox-terrier.

Toen het bijna geheel donker was, staken de beide luchtreizigers de Straat van Belle Isle over, die New Foundland scheidt van het vaste land van Amerika.

Plotseling verhelderde een helle lichtstraal de donkere rotsen op vijfhonderd meter afstand; Raffles had het zoeklicht in werking gesteld.

In het schitterende licht van 't zoeklicht, kon Brand zeer duidelijk de talloze inhammen, met ontelbare eilandjes bezaaid, waarnemen.

De maan was opgekomen en bescheen op fantastische wijze dit onherbergzame oord.

De koude was fel, zodat de beide luchtreizigers hun wollen mutsen dicht over hun hoofd trokken en ieder een zware pels aantrokken, die hen nog maar ternauwernood tegen de indringende koude beschermde.

Het was tijd dat zij landden.

Raffles zocht naar een geschikte landingsplaats, vloog over de Hammingtonbaai, haalde de hefboom van het hoogtestuur over en nam gas af.

Op enkele kilometers voor het kleine vissersdorp Hope Dale, streek de «Duivel der Lucht» als een reuzenmeeuw neer op een uitgestrekt tafelland, dat zich enige honderden voeten boven de zeespiegel verhief.

Het toestel liep zijn vaart uit en het zoeklicht werd gedoofd.

Diepe duisternis heerste alom, die alleen werd opgehelderd door 't licht van de maan.

Het tafelland was omgeven door reus-

achtige rotsblokken, die het aan bijna alle zijden insloten en grillige, monsterachtige schaduwen op het bijna geheel vlakke bergplateau wierpen.

— Ik geloof, dat wij het niet beter hadden kunnen treffen, zei Raffles tevreden. Het kan midden in de Sahara nauwelijks eenzamer zijn.

— Kom Charles, laten wij een uurtje heen en weer lopen, om de bloedsomloop in onze verstijfde ledematen te herstellen. Het is bitter koud. Na die wandeling zal een warme maaltijd ons uitstekend smaken.

De beide vrienden begonnen nu met stevige snelle passen het tafelland op en neer te lopen, dat ongeveer een halve kilometer lang en twee honderd vijftig à driehonderd meter breed was.

De langste zijde liep evenwijdig met de kust, en daalde daarheen af in een steile, bijna onbeklimbare helling.

Niets dan het eentonig ruisen van de branding werd op deze eenzame plek gehoord.

Zwijgend wandelden de beide vrienden geruime tijd op en neer, tot zij hun bloed weer warm door hun aderen voelden stromen en hun verstijfde ledematen hun gewone lenigheid terug hadden gekregen.

— En nu moeten wij maar eens een hapje eten, amice, riep Raffles opgewekt uit. Wel is waar kunnen wij geen vuur aanmaken, omdat wij geen hout hebben, maar wij moeten het dan maar weer met de elektrische oven klaar spelen. Of neen, wacht eens, in de mand moet zich een groot spiritustoestel bevinden. Wellicht verspreidt dat nog wat warmte ook en de aanblik van een flinke vlam zal ons misschien de bittere koude wat doen vergeten.

Brand was reeds in de machine geklommen en kwam nu terug met een grote primus, die spoedig helder opvlamde.

De beide vrienden namen op een tiental meters van de machine plaats en zetten zich ieder aan een kant van het spiritustoestel, waarvan de blauwachtige vlam hun gelaat spookachtig verlichtte.

Spoedig kookte het water en een geu-

rige kop thee verwarmde het inwendige van de beide luchtreizigers.

De maaltijd bestond uit een groot stuk geconserveerd vlees en een blik ingemaakte groenten, terwijl scheepsbeschuit de plaats van brood moest innemen.

Zij hadden zo ongeveer een kwartier in opgewekt gesprek bijeen gezeten, toen Raffles plotseling zijn vork uit de hand legde en met gespannen aandacht luisterde.

— Wat is er? vroeg Brand verwonderd.

— Hoor jij niets?

Brand spitste de oren en keek toen zijn vriend ongerust aan.

— Wat is dat voor een zonderling gebrom? vroeg hij.

— Wel, antwoordde Raffles laconiek, als ik mij niet vergis, is dat het gebrom van een beer.

— Van een beer! riep Brand verwonderd uit.

— Ik zie al, wat het is, merkte Raffles glimlachend op. Je hebt nog geen etmaal Londen verlaten en daarom komt het niet in je op, dat wij ons op dit ogenblik op de zestigste lengtegraad en op twee en vijftig graden noorderbreedte bevinden. Kortom, amice, wij zijn hier in een zeer koude streek, die op bijna dezelfde breedte als Alaska is gelegen en je zult wel weten, dat het daar ontzettend koud kan zijn. Welnu, in deze hoge streken zijn ijsberen volstrekt geen zeldzaamheid.

Raffles had nauwelijks uitgesproken of een luid gebrul op vrij korte afstand deed de lucht daveren.

De beide mannen sprongen overeind en grepen hun geweer, dat zij voor alle zekerheid met zich hadden meegenomen en stonden nu onbeweeglijk stil, dicht tegen elkaar aangedrukt en trachtende de duisternis met hun blikken te doorboren.

Plotseling riep Raffles:

— Daar is het monster.

Inderdaad, kwam op nauwelijks honderd meters afstand, een reusachtige ijsbeer op een kort sukkeldrafje achter een groot rotsblok te voorschijn.

— En daar is er nog een! riep Brand uit. En daar...

— En daar links zie ik er nog een verschijnen, riep Raffles. Ik geloof dat het een warm werkje wordt, amice, en ik geloof dat wij er verstandig aan doen het veld te ruimen. Het lijkt wel alsof er een familie, wat zeg ik, een hele volksstam op ons afkomt. Wij zijn vermoedelijk vlakbij een berenkolonie terecht gekomen en dat wordt blijkbaar niet geduld. Laat ons naar de machine retireren. Jij klimt in de cockpit en ziet of alles in orde is.

— Maar niet, dan nadat ik een paar van die monsters heb neergelegd, riep Brand uit.

— Als wij er de tijd maar toe hebben! schreeuwde Raffles.

De beide vrienden waren naar hun machine teruggesnel en knielden er nu voor neer, zodat zij de maan in hun rug hadden.

De voorste beren, er waren er acht in het geheel, waren nu op nauwelijks vijftig meter afstand.

De twee vrienden hieven tegelijkertijd hun geweer op, legden aan en drukten af.

Luid weergalmden de twee schoten te midden van de klippen, die zich rondom het tafelland verhieven.

De twee voorste beren stieten een klagelijk gehuil uit en buitelden, dodelijk gewond over de kop.

Maar onverstoorbaar kwamen de andere dichterbij.

Wéér klonken twee schoten, maar slechts een der beren was dodelijk gewond, de andere kwam dreigend naderbij.

En op dat zelfde ogenblik riep Brand uit:

— Daar schuins achter ons komen er nog meer aan, Edward.

Zij legden nog eens aan en weer stortte een der reusachtige witte monsters neder, midden in het hart getroffen.

Maar de toestand werd kritiek.

De beide vrienden zagen wel in, dat zij het tegen deze overmacht niet zouden kunnen volhouden.

Reeds waren twee van de bloeddorstige monsters hen tot op tien meters afstand genaderd.

De voorste had zich al opgericht en

kwam met opgeheven voorpoten en luid brullend op hen toe.

— Dat is geen partuur, Charles, schreeuwde Raffles. Vooruit, in de cockpit en laat die paar scheepsbeschuiten en dat aangebroken blik groenten maar in de steek. Onze huid is meer waard.

Vlug als een eekhoorn sprong Brand in de cockpit, legde de loop van zijn geweer over de rand van het toestel en trof een van de beide ijsberen midden in het hart.

— Dank je Charles, 't was hoog tijd! schreeuwde Raffles. Breng de verticale schroef in beweging, ik kom bij je.

De schroefbladen begonnen zich langzaam te verheffen. Raffles loste nog eenmaal zijn geweer op de naderende beren, wierp het in de cockpit en sprong er toen zelf met de behendigheid van een aap in. Het was hoog tijd.

Brullend naderden een zestal grote ijsberen, uitgehongerd en aangelokt door de lucht van het bradende vlees, maar reeds trilde de machine door de kracht van de verticale schroef, die steeds sneller begon te draaien.

Raffles nam de stuurknuppel ter hand en greep de hefboom, waarmede de snelheid vermeerderd werd.

Langzaam begon de Duivel der Lucht zich van het onherbergzame tafelland te verheffen.

— Ik neem zonder enig leedwezen afscheid van dit land, Charles! schreeuwde Raffles. Wij hadden er ons hachje bij kunnen inschieten. Maar wat drommels de schroef lijkt niet te trekken. Wat stijgen we langzaam.

Hij had nauwelijks uitgesproken of een luid gebrul deed de mannen verschrikt omkijken.

Een der ijsberen, nog een jong dier, had op het laatste ogenblik de rand van het toestel met zijn voorpoten gegrepen en leunde nu half over het achterste gedeelte van de machine, welke hij door zijn zwaar gewicht in de vlucht belemmerde.

Het wilde dier brulde in doodsnoed en trachtte uit alle macht met zijn achterpoten steun te vinden aan het gladde aluminium casco.

Raffles aarzelde geen ogenblik.

Hij haalde zijn revolver uit de tas, spande de haan, wendde zich half om, drukte de loop tegen de kop van 't dier, dat reeds bijna boven op de vliegmaschine was geklauterd, en haalde de trekker over.

Dodelijk getroffen gleeed de ijsbeer van de machine; nog even trachtten zijn stuiptrekkende poten houvast te vinden en toen plofte het zware witte lichaam omlaag.

— Als men van avonturen spreekt, zei Raffles, terwijl hij zich omkeerde, dan was dit er geloof ik wel een.

— Wij zijn ook maar ternauwernood ontsnapt, Edward.

— Dat kun je gerust zeggen. Als we onze vliegmaschine niet bij de hand hadden gehad, zouden die witte monsters op dit ogenblik waarschijnlijk een smakelijke maaltijd aan ons hebben.

— Maar ik heb mijn mooie primus in de steek moeten laten! riep Brand nijdig.

— Misschien heb je dat gedaan, om mij 't leven te kunnen redden, zei Raffles terwijl hij Brand de hand drukte. Zonder dat prachtige schot zou die reusachtige witte duivel mij als een ledige eierschaal hebben platgedrukt.

— Daar spreken wij niet over, Edward, riep de jongeman uit. Jij hebt mij zo herhaaldelijk het leven gered, dat die enkele keer, waarop ik jou een kleine wederdienst kon bewijzen, in het geheel niet in aanmerking komt.

— Goed. Goed. Dan zullen wij het er voor houden dat wij quitte zijn.

— Waar gaan wij nu heen?

— Wel, waar zouden wij heengaan? herhaalde Raffles glimlachend. Koers San Francisco, amice.

— Hoe ver bedraagt de afstand ongeveer van hier tot San Francisco?

— Ruim twee en vijftig honderd kilometer in rechte lijn.

— Zodat wij daar kunnen zijn?

— Als alles goed gaat, morgenmiddag om drie uur.

— Maar dan is het nog klaarlichte dag.

— Dan blijven wij, als het nodig is, nog een paar uren in de lucht. Maar ik weet wel een plek op de kust te vin-

den, die zo eenzaam is, dat wij er gerust kunnen landen. En probeer nu wat te slapen, want wij zullen morgen al onze krachten nodig hebben. Als je wakker wordt zal ik je wel zeggen, welke koers wij moeten houden.

Brand wikkelde zich in zijn deken, en was spoedig daarop in diepe rust verzonken.

Intussen vloog de « Duivel der Lucht » met steeds toenemende snelheid dwars over de Woltshish bergen, na het meer van Petastikopau achter zich te hebben gelaten.

Enige tijd later vloog de machine over den zuidelijke punt van de onmetelijke Hudson-baai, een der grootste zee-inhammen ter wereld.

Het meer leverde, beschenen door de zilveren stralen van de maan, een heerlijk schouwspel op, Raffles had geen tijd er zijn aandacht aan te wijden; de machine vloog met onverminderde vaart voort en had spoedig de reusachtige baai achter zich gelaten.

De vliegmaschine bevond zich weldra in het hartje van Canada boven de Staat Manitoba, die ruim een halve eeuw geleden het schouwspel was van de worsteling der steeds terug trekkende roodhuiden en de bleek gezichten, die onafgebroken verder in hun jachtvelden en in hun maagdelijke oerwouden doordrongen.

Reeds begon het in het oosten langzamerhand te dagen, 'n flauwe schemering begon zich over het aardrijk te verspreiden en toen Raffles zijn blik omwendde, werd hij getroffen door het verrukkelijk schouwspel, dat zich aan zijn bliken voordeed.

Zijn oog gleed over het Bovenmeer, dat als een dof glanzende spiegel, zonder enige rimpeling, zich onder hem uitstreckte en over de toppen der onmetelijke bergen, die reeds door de eerste stralen der zon verguld werden.

Plotseling trokken de ochtendnevelen op; het was dag!

Raffles wierp een blik op zijn polshorloge en stootte Brand aan, die nog in diepe rust verzonken was.

De jonge man richtte zich nog half slapend overeind, en aan de verwilder-

de blik van zijn ogen was te zien, dat hij zich in het eerste ogenblik niet bewust was, waar hij zich bevond.

Maar toen hij zijn ogen had uitgewreven en zich had uitgestrekt, ontsnapte hem een kreet van bewondering en ook hij liet zijn ogen ontroerd over het heerlijke schouwspel dwalen, dat deze vruchtbare streken van Amerika opleverden.

— Wat is het hier mooi, riep hij opgetogen uit.

— Dat is het zeker, zei Raffles. Maar ik zal van die schoonheid niet meer kunnen genieten, want ik wil nu ook wel een poosje slapen. Het is nu half acht; wek mij om twaalf uur.

— Waar bevinden wij ons ongeveer?

— Zie je die blinkende streep daar voor ons?

— Ja zeker.

— Welnu, dat is de Missouri.

Inderdaad, de koene luchtreizigers waren de machtige stroom, een der grootste rivieren ter wereld en zeker een der schoonste genaderd.

Spoedig bevonden zij er zich op een hoogte van duizend meter boven en zelfs op die hoogte kon men in de heldere atmosfeer duidelijk 't grote aantal schepen ontwaren, die, met katoen en andere producten van het land beladen, op weg waren naar de Golf van Mexico, waarin de Missouri uitmondt.

— Wij hebben dus al een goed eind van de afstand afgelegd? vroeg Brand.

— Ongeveer drie vijfde. Als al goed gaat, zullen wij nog voor drie uur aangekomen zijn. Hier, neem de stuurknuppel over, en denk erom dat je me nu laat slapen.

— Moet ik op het kompas sturen?

— Ja, je kunt in zuiver westelijke richting koersen een paar streken zuidelijk aanhouden.

— Maar vier en een half uur slapen is toch niet voldoende! riep de jongeman uit.

— Het is integendeel meer dan voldoende. Als wij eenmaal in San Francisco zijn, kunnen wij onze schade inhalen.

Met die woorden liet Raffles zich achterover glijden en was 't volgende ogen-

blik in diepe slaap verzonken.

Zonder ophouden en met dezelfde snelheid bleef de « Duivel der Lucht » zijn wonderse tocht over Amerika voortzetten.

Achtereenvolgens vloog 't toestel over de Zwarte Heuvels, over de North Plate rivier en over 't geweldige gebergte, hetwelk aan de monding van de Mackenzie ligt en zich bijna over de gehele lengte van Noord Amerika uitstrekt en zelfs over geheel Mexico en de Midden-Amerikaanse Staten, tot aan de golf van Panama, het onvergelykelijke Rotsgebergte, de langste bergketen die bestaat.

Om kwart voor twaalf bereikte het toestel het Grote Zoutmeer en steevende het met onverminderde vaart over Utah, de vermaarde Mormonen-hoofdstad.

Het was of Raffles daarop gewacht had, want hij werd wakker zonder dat Brand hem behoefde te wekken.

Hij wierp een blik naar beneden en zei op vrugende toon:

— Het Grote Zoutmeer?

— Ja.

— Heb je de tempel van de legendarische voorganger der Mormonen, Uriah Smith, gezien?

— Tot mijn spijt niet.

— Geef mij nu de stuurknuppel maar weer over; het laatste eind van de weg wil ik zelf de piloot zijn teneinde een geschikte landingsplaats te vinden.

Raffles liet de machine aanzienlijk stijgen en zo deden zich de talloze kleine meren, die men tussen het Grote Zoutmeer en de kust van de Stille Oceaan aantreft, niet groter voor dan zakspiegeltjes, glanzend in de zonnestralen.

De vliegmaschine volgde op dit ogenblik de loop van de Humboldt rivier, die bij San Francisco in de Stille Oceaan uitmondt.

Precies om twee uur klom de machine nog wat in de blauwe lucht omhoog, teneinde de toppen van de Sierra Nevada onder zich te kunnen laten, die zich als een onafgebroken keten langs de gehele oever van Californië uitstrekt.

Om half drie slaakte Brand een luidde kreet.

Zijn ogen glansden en verrieden de grootste opwindning.

Hij wees met de hand naar een punt aan de horizon en riep uit:

— San Francisco.

De witte stad aan de horizon werd zienderoog groter.

Raffles haalde de hefboom van het hoogtestuur nogmaals over en de machine steeg tot een hoogte van drie duizend meter, waarop zij van de aarde geheel onzichtbaar was.

Juist om drie uur vloog de « Duivel der Lucht » boven de stad.

In brede kringen cirkelde het toestel boven de zee en de kust, als om een goede landingsplaats uit te kiezen.

Daarop richtte Raffles 't toestel recht naar Punte Arena, dat op een vijftal kilometers ten noorden van San Francisco is gelegen.

In grote spiralen daalde de machine, tot boven de rots.

Het scherpe oog van Raffles scheen eindelijk een goede landingsplaats te hebben ontdekt.

Boven een groot plateau bracht hij de verticale schroef in werking, zodat de machine als het ware in de lucht stil stond.

En nu daalden zij langzaam op de rotsen neer, die zich op deze plek bijna duizend voet boven de zeespiegel verheven.

Geleidelijk vielen de schroefbladen weer langs de as neer en eindelijk stond de machine stil.

De beide mannen wierpen elkaar een veelzeggende blik toe en drukten elkaar zwiingend de hand.

Daarop ont deden zij zich van het masker dat hun ogen beschermde, wierpen de plands weg, die hun voeten bedekten en stegen uit.

Hun ledematen waren door de lange reis en het stil zitten zodanig verstijfd, dat het wel een half uur duurde, voordat zij ze weer behoorlijk konden bewegen.

— Waar bevinden wij ons hier eigenlijk? vroeg Brand, terwijl hij nieuwsgierig rondkeek.

— Op een der uitlopers van de Sierra Nevada, of liever op de helling van

dat gebergte en wel aan de zijde van de zee. Zie je die smalle, glinsterende streep daar in de verte, die zo in de zon blinkt?

Brand keek in de aangewezen richting en knikte.

— Dat is de spoorweg die over een groot gedeelte de kust van de Stille Oceaan volgt en die natuurlijk ook San Francisco aandoet.

— Maar de machine zal hier ontdekt worden! riep Brand uit.

— Wij zullen dan ook zo verstandig zijn het toestel uit elkaar te nemen en te verbergen, zei Raffles. Zie je ginds dat grote rotsblok?

— Daar naast die groep zware bomen, meen je?

— Ja, juist. Het lijkt mij een uitstekende plek om de machine te verbergen. Laten wij maar dadelijk aan het werk gaan.

De beide mannen grepen de vliegmaschine aan één zijde vast en rolden het toestel over het rotsplateau naar de aangewezen plek.

Hier hielden zij stil.

Voor hen verhief zich een bijna loodrechte rotswand, die echter op verscheidene plaatsen grote openingen vertoonde, ingangen van even zovele rotsholen.

Raffles trad een van die holen, die hem het grootst toescheen, binnen en knikte goedkeurend.

— Dit hol lijkt mij uitstekend voor ons doel geschikt, zei hij.

De beide vrienden togen dadelijk aan het werk en binnen een half uur was de gehele machine zorgvuldig uit elkaar genomen, en achter in het reusachtige hol neergezet.

Raffles had het geheimzinnige bruine poeder en het zoutzuur, dat hij had mede genomen, met elkander vermengd en was nu bezig de accumulatoren op te laden.

Daarna droegen beiden de eigenlijke machine, die het geheim van de « Dui-vel der Lucht » in zich besloot, naar het groepje zware bomen, naast de rots, en verborgen het daar zorgvuldig onder een hoop aarde en dorre bladeren.

Toen zij hiermede gereed waren, was

het vijf uur en reeds begon de schemering te vallen.

— Wij zullen er verstandig aan doen, zo gauw mogelijk naar de vlakte af te dalen, zei Raffles, want als wij nog een half uur wachten is het donker.

Hij bestudeerde zijn kompas, en keerde zich om, ten einde de plek goed in zijn geheugen te prenten.

— Als wij bij onze terugkeer de bomen in het oog houden, kunnen wij niet missen! riep hij uit. Zij steken een paar honderd voet boven hun omgeving uit. En laat ons nu eens zoeken naar iets, dat op een voetpad gelijkt.

De beide vrienden liepen het rotsplateau ten einde, naar de kant van de zeekust, toen Brand plotseling uitriep:

— Als ik mij niet vergis, zie ik daar een pad.

— En zelfs een goed bruikbaar pad, zou ik zeggen, riep Raffles verbaasd uit. Het lijkt wel of het hier voor ons is aangelegd, en toch zal het wel niet anders gebruikt worden dan door steenbokken en holenberen.

— Komen die hier dan nog voor? vroeg Brand verbaasd.

— O, ja, minstens even talrijk als ijsberen in Labrador, antwoordde Raffles droog.

Zij daalden nu het rotspad af, dat zich voor hen uitstreekte en vrij spoedig bevonden zij zich aan de voet van de rots.

Daar schopte Brand onverhoeds tegen enige verkoalde takken en in een hoop as...

— Er schijnt hier een vuur gebrand te hebben, riep hij verbaasd uit.

— Dat moet wel, mompelde Raffles te oordelen naar die as. Deze streek schijnt dus niet zo onbewoond te zijn als ik dacht. Kom Charles, laat ons voort maken, aanstonds is het pikdonker.

Zij liepen nu snel voort, totdat zij na ongeveer een half uur gaans, de voorstad van San Francisco, Sacramento hadden bereikt. Daar stapten zij op een tram en om zeven uur in de avond bevonden zij zich in het hartje van de vermaarde stad aan de oever van de Stille Oceaan.

HOOFDSTUK IV

DE INBRAAK

De volgende dag, Woensdag, ontwaakten de beide vrienden op een zacht bed, in een van de voornaamste hotels van San Francisco.

Zij waren beiden volkomen uitgerust en hadden de vermoedenissen van de reis reeds geheel van zich afgezet.

Zij namen een bad, gebruikten het ontbijt in de fraaie eetzaal, die zo hoog gelegen was, dat zij vandaar uit een onvergelykelijk panorama over de Sierra Nevada konden genieten, en begaven zich vervolgens te voet naar een van de talrijke parken, welke de stad bezit.

Zij namen plaats op een bank op een afgelegen deel en nu begon Raffles op zachte toon:

— Nu begint het moeilijkste van de onderneming, amice.

— Je zult zeker wel al een plan beeraamd hebben?

— Ongetwijfeld, en ik zal het je nu uiteenzetten. Het slachthuis van de vleesmagnaat, Armitage, bevindt zich aan de kade in de buurt van de Wellingtonstreet. Uit een inlichting is mij gebleken, dat de kantoren en dus ook de brandkast, zich daar eveneens bevinden. Ik ben van plan mij aanstonds als groothandelaar in vee aan Armitage voor te stellen en de zaak eens nauwkeurig op te nemen.

— Kan ik met je mee gaan?

— Ik verlang niets liever, want het is van belang, dat ook jij de inrichting van het huis en de kantoren goed kent,

die morgennacht de eer van ons bezoek zullen genieten.

— En wat moet ik voorstellen?

— Wel, je kunt als mijn opzichter medegaan.

— En als hij naar papieren vraagt?

— Zou de Grote Onbekende zich daardoor laten vangen? riep Raffles lachend uit. Het spreekt vanzelf, dat ik die al te Londen in onze villa heb gereed gemaakt. Zij zitten op het ogenblik veilig in mijn binnenzak. Ik ben Josuah Brown en jij bent Fred Shark, mijn assistent. Ik heb zo'n tienduizend schapen tegen een redelijke prijs af te geven en terwijl wij praten kan jij je ogen eens terdege laten rond gaan.

— Wanneer gaan wij er naartoe?

— Aanstonds, want hoe eerder wij van een of ander op de hoogte zijn, hoe beter. Wij hebben nog anderhalve dag voor ons om onze maatregelen te treffen.

De beide vrienden stonden op en maakten een wandeling door het uitgebreide park, zoals men die alleen in de grote steden van Amerika aantreft.

Omstreeks elf uur keerden zij naar het hotel terug.

Daar verkleedden zij zich op hun kamer met de grootste zorgvuldigheid, voorzagen zich van hun papieren, slokten hun kleren weg en deden de kamerdeur op slot.

Het hotel was zo groot en zo druk bezocht, dat het niemand ook maar één

ogenblik in de gedachte kwam, notitie te nemen van de grote, onbehouwen veeboer, die zijn beroep reeds op verre afstand verried en diens opzichter, evenals zijn baas gekleed in een bruin manchester pak, de pantalon gestoken in hoge bruine rijlaarzen, en een grote vilten hoed op de lange haren.

Zij gingen het hotel uit en namen op straat een taxi, die hen in een half uur tijds naar het slachthuis van Armitage bracht.

Zij hadden enige moeite met de portier, die hen niet door het hek wilde laten, hetwelk de ontzaglijke grote binnenplaats van het abattoir afsloot, maar een goede fooi bracht de man tot andere gedachten.

Hij vroeg de gewaande Josuah Brown wat hij wenste en stelde daarop de chef van het slachthuis per telefoon in kennis van het bezoek.

— Mister Strong verwacht u in zijn kantoor, zei hij kortaf. De binnenplaats over, dan rechts af, de tweede binnenplaats schuin over, tot deur No. 3 en daar moet je nog maar eens vragen.

En zonder verder een woord aan de bezoekers te verspillen, trok de portier zich in zijn loge terug, nadat hij met een reusachtige sleutel het hoge hek had geopend.

De beide vrienden staken de binnenplaats over, die wel een kilometer breed was en naarmate zij voortgingen, drong een ontzettend gegil en gejammer van de varkens in hun oor, die in eindeloze rijen langs kettingen zonder einde naar het mes van de slagers werden gevoerd. Op een zeker punt kregen de dieren een klap met een kleine hamer tussen de ogen en aldus bewusteloos gemaakt, voelden zij niets van het vlijmscherpe mes, dat met de regelmaat van een klok en de onverschilligheid van een machine, in de nekken der varkens plonsde.

— Men moet sterke zenuwen hebben om dat geschreeuw te kunnen aanhoren, Edward, zei Brand. Ik geloof niet, dat ik het lang zou uithouden.

— Niets dan gewoonte, antwoordde Raffles. De slagers zelve zullen dat in het begin ook wel beroerd hebben ge-

vonden, de derde dag vonden zij het onaangenaam en de vierde dag dachten zij er in het geheel niet meer over.

— Waarvoor zou deze onmetelijke binnenplaats toch wel dienen?

— Waarschijnlijk om er de aangevoerde kudde vee tijdelijk te stallen.

— Waar wordt het dan heengevoerd?

— Dat zal ik je zeggen. Zie je daar rechts die zonderlinge hellende houten stellage? Welnu, daar worden de dieren langs een smalle gang, waardoor slechts één koe of os tegelijk kan passeren, naar boven gedreven. Dat is om het tellen van het vee te vergemakkelijken, en tevens om een paniek onder de dieren te voorkomen, wat vroeger wel eens moet zijn voorgevallen, als de vorsten het vreselijk gejammer van hun voorgangers in de slachtzaal hoorden en weer terug wilden.

— En als zij eenmaal boven zijn? vroeg Brand.

— Dan worden zij langs een zeer flauw hellende plank tot boven in de slachtzaal gebracht, tenminste wat de varkens betreft. Vervolgens worden zij door de mannen die daar klaar staan met weergaloze vlugheid bij de achterpoten gegrepen, een lus van touw met een ijzeren haak wordt om die achterpoten heen geslagen, die haak wordt bevestigd aan een reusachtig groot wiel van bijna acht meter doorsnede, dat langzaam maar onafgebroken de hele dag blijft draaien, en zo worden de varkens tot vlak voor het mes van hun beul gebracht. Op die manier worden er per dag met gemak van vier tot vijfduizend varkens geslacht.

Brand keek het geweldige houten gevaarte aan alsof hij een schavot voor zich zag, en verhaastte zijn tred.

Zij hadden nu de tweede binnenplaats bereikt, staken die over, en liepen op de deur toe, waarboven met zwarte letters een grote 3 geschilderd stond.

Zij bevonden zich in een hal, waarop minstens twintig deuren uitkwamen en waar een voortdurend gaan en komen was van gehaaste kantoorbedienden, telegramlopers en ander personeel.

De gewaande vee fokker greep als het ware in de vlucht een kantoorjongen

beet en vroeg hem, waar hij Mister Strong kon vinden.

De jongen antwoordde door eenvoudig op een deur ter zijde van de hal te wijzen.

Raffles en Brand gingen er regelrecht op toe en de eerste klopte hard aan, met de ruwe stok, die hij had medegenomen.

Hij wachtte het antwoord niet af, maar trad brutaalweg binnen, op de voet gevolgd door Brand.

Zij bevonden zich in een groot kantoorvertrek, dat door een balustrade, waarin een klein hekje, in tweeën was gescheiden.

Achter die balustrade bevonden zich een stuk of veertig schrijftafels, en aan elk van deze lessenaars zat een klerk te schrijven alsof zijn leven er van afhing.

Een dikke, kleine man, met een volmaakt kaalgeschoren hoofd en borstelige, zwarte ogen kwam naar hen toe en riep, terwijl hij over de balustrade leunde:

— Wat doen jullie hier?

— Mister Strong spreken, mijnheer.

— Die ben ik. Wat wilt ge? vroeg de kleine man ongeduldig.

— Dat gij ons bij the boss, mister Armitage brengt.

— Je durft nog al iets vragen! riep de opzichter verontwaardigd uit, alsof de bezoeker de wens te kennen had gegeven bij de president der Ver. Staten aan tafel te worden genodigd.

— Mister Armitage zal mij wel ontvangen, als ik hem zeg, waarvoor ik kom, ging Raffles onverstoorbaar voort.

— Komt gij voor zaken?

— Dat spreekt vanzelf. Ik heb twintigduizend vette, nog ongeschoren schapen af te geven en dat tegen zeer lage prijs, want ik behoef er geen geheim van te maken, dat ik met de handel ophoud.

— Naam? vroeg de opzichter kortaf, terwijl hij een klein opschriftboekje uit zijn zak haalde.

— Josuah Brown en mijn opzichter Fred Shark.

— Wacht hier, ik zal the boss gaan vragen of hij je kan ontvangen.

De kleine zwarte man baande zich een weg tussen de schrijftafels door en verdween door een deur, die met groen duffel bekleed was.

Een paar minuten later ging die deur weer open en Strong wenkte vanuit de verte met zijn hand.

De gewaande veefokker en zijn opzichter openden het hekje en staken de zaal over.

Niet een van de veertig klerken hief ook maar een seconde het hoofd op om de bezoekers na te kijken; men was in Amerika, en daar was iedere seconde zo en zoveel dollars waard.

Strong hield de groene deur voor de bezoekers open en liet hen voorgaan.

— Mister Armitage heeft zeven en een halve minuut tijd, zei hij kortaf.

— Dat is niet veel, bromde Josuah Brown, maar ik zal zien het in die korte tijd klaar te spelen.

De drie mannen liepen een korte gang ten einde en hier opende Strong opnieuw een deur, die hij op zijn manier met eerbied opende.

De beide vrienden bevonden zich in het heiligdom van de almachtige varkensmagnaat, Armitage.

Het was een grote kamer, gemeubeld met die practische en tevens fraaie kantoormeubelen, die men slechts in het land van de dollar vindt.

De deur viel achter hen dicht en Raffles en Brand bevonden zich alleen met de miljardair.

Zonder er bij te denken, hadden zij beiden onwillekeurig verwacht, dat de vleeskoning een dik man zou zijn.

Maar wat zij thans te zien kregen, overtrof zelfs hun stoutste verbeelding.

Voor de schrijftafel aan het raam zat een man, van wie men zich met de beste wil niet kon voorstellen, dat hij ooit in staat zou zijn zich uit eigen kracht op te heffen van de reusachtige leunstoel, waarin hij was gezeten.

Hij leek wel wat op een van de Chinese, overmatig dikke afgodsbeelden, die men in sommige tempels in het rijk van het Midden-China aantreft.

Zijn gelaat was geheel glad geschoren en zo vet, dat men zijn ogen ternauwernood kon zien.

Zijn kleine neus ging geheel schuil tussen twee glimmende wangen en zijn drie onderkinnen bedekten zijn lage boord en een slordig gestrikte das, die slechts te zien kwam als hij met moeite het hoofd omwendde.

Deze vleesstapel keerde zich met inspanning enigszins naar zijn bezoekers om en keek hen vragend aan.

Raffles begon:

— Ik heb het genoeg met mister Armitage te spreken?

— Ja.

— Mijn naam is Josuah Brown en dit is Fred Shark, mijn opzichter.

— Hm...

— Ik heb schapen te verkopen.

— Hoeveel?

— Omstreeks twintig duizend.

— Hoeveel precies?

— Negentien duizend negenhonderd acht en zeventig, als gij het precies wilt weten, vervolgde Raffles, die reeds begon in te zien, dat Armitage niet alleen een man van zeer weinig beweging, maar ook van zo weinig mogelijk woorden was.

— Prijs? vervolgde de worstmagnaat terwijl hij de dikke rechterhand op het vloeiblad voor hem legde, als tilde hij een gewicht van twee honderd kilo op.

— Vijf en twintig dollar per stuk.

— Gewicht?

— Door elkaar zestig kilo.

— Geschoren?

— Ongeschoren en de wol er bij.

— Wanneer te leveren?

— Aanstaande zaterdag.

— Top.

De dikke varkenskonink scheen het gesprek als geëindigd te beschouwen en strekte de hand uit naar de bel op de schrijftafel.

— Mag ik u nog een vraag stellen, mister Armitage? ging de gewaande Josuah Brown voort.

— Neen.

— Neen, zegt gij! riep Raffles uit, die ondanks zichzelf moest glimlachen om het zonderlinge personage tegenover hem dat zich bijna niet bewegen kon en toch door zijn ontzaglijke rijkdom tot de twaalf mannen behoorde die de Verenigde Staten in werkelijkheid besturen.

— Zeven en een halve minuut om! zo vervolgde de kleine man.

Een geweldige hand viel op de bel neer en op hetzelfde ogenblik trad Strong binnen.

— Zaak beklonken! knorde de vleeskonink. 19978 schapen, zestig kilo door elkaar, vijf en twintig dollar per stuk, de wol voor mij. Bye Brown, bye Shark.

En tot zijn eigen onuitsprekelijke verbazing, bevond Raffles, dat hij het volgende ogenblik weer in de gang stond.

In iedere andere omstandigheid zouden de beide vrienden zeker in lachen zijn uitgebarsten, maar het was thans geen tijd om te lachen, maar om te handelen.

— Gij weet de weg wel te vinden? vroeg de opzichter.

— Reken maar, antwoordde Josuah Brown, maar ik wilde u nog wel een vraag stellen, waarvoor mister Armitage mij niet de tijd gunde.

— Haast je dan wat, want ik heb weinig tijd.

— Als ik ook eens vroeg om in gouden staven betaald te worden! riep de gewaande veefokker.

— Dan zou je de kous op je kop krijgen, want de boss is niet van plan die mop te herhalen.

— Dat spijt mij erg, hernam Raffles op teleurgestelde toon. Ik had eens zulke gouden staven willen zien.

— O, als het je alleen daarom te doen is, kan ik u wel van dienst zijn, hernam de opzichter. Ga maar mee dan zal ik ze je laten zien.

Raffles en Brand wisselden een snelle blik met elkaar.

Daarop volgden zij Strong, die beide vrienden voorging over de tweede binnenplaats, naar een zware eikenhouten deur, met ijzeren bouten beslagen, die hij met een zonderling gevormde sleutel opende.

De drie mannen traden binnen en bevonden zich nu in een vestibule, aan welks einde zich een betonnen trap bevond welke Strong afdaalde.

Onder aan de trap, die vijftien treden telde, liep een beampte van het reusachtige slachthuis op en neer.

Hij was in uniform gekleed en een

zware revolver stak voor de helft uit een lederen holster, die met een koppel om zijn middel bevestigd was.

De drie mannen bevonden zich nu in een tamelijk grote, geheel van beton opgetrokken kelder.

— Wij zijn hier tien meter onder de grond, zei Strong. En daar bevindt zich onze safe.

Hij wees op een zware stalen deur in een hoek van de kelder.

Zij traden er op toe en nu zei Strong:

— En nu draaien jullie je even om; ik vertrouw je ten volle en ik weet wel, dat een veekoper als gij, die zulke verbazende zaken doet, ons niet zal bestelen maar voorzichtigheid kan in ieder geval geen kwaad; ik moet de letters op het cijferslot verzetten, zei hij.

— Dat spreekt vanzelf, antwoordde Raffles op joviale toon. Kom Shark, draai je om, zodat mister Strong het slot kan openen.

Beide vrienden draaiden zich om, maar tegelijkertijd haalde Raffles snel 'n zakspiegeltje uit zijn zak en zijn scherpe blik volgde met aandacht 't verspringen van de letters.

Toen de opzichter het slot gesteld had, was het nummer onuitwisbaar in het geheugen van de Grote Onbekende gegrift.

Strong stak nu de sleutel in het slot en opende niet zonder moeite de stalen deur, die bijna twee decimeter dik was.

Zij traden nu een klein vertrek binnen dat geheel uit staal en beton was opgetrokken, terwijl hier geen enkel lichtstraaltje doordrong, zodat men er niet anders bij kon zien dan met kunstlicht.

Strong draaide de schakelaar van het elektrische licht om, en wees op een aantal kisten, die in een hoek in de safe opeengestapeld stonden.

Hij trad op een daarvan toe en sloeg het deksel open.

— Asjeblijft, daar liggen ze, zei hij.

Josuah Brown en Fred Shark traden nieuwsgierig nader en de eerste nam een der gouden staven uit de kist, die bijna twee voet lang, enige duimen dik en cilindervormig waren.

— Kolossaal! riep hij opgetogen uit, dat ziet er mooi uit, mister Strong. En

denk je heus, dat al dat goud hier veilig bewaard is?

— Vast wel, mister Brown, antwoordde de opzichter. Ik geloof niet, dat een inbreker het zou wagen zijn krachten op onze safe te beproeven. Hij zou om te beginnen het buitenste hek door moeten, vervolgens de binnenplaats oversteken, dan de zware eikenhouten deur van dit gebouw forceren, vervolgens de bewaker voorbij gaan, die des nachts bovendien nog een kameraad met 'n bloedhond bij zich krijgt, en eindelijk deze deur openen, die van het dikste nikkelstaal is gemaakt, en zo hard is, dat zelfs de beste inbrekerswerktuigen er op zouden afglijden.

Josuah Brown knikte bewonderend en legde de staven weer in de kist.

— Bedankt voor de moeite die gij u hebt gegeven, mister Strong. Ik kan nu tenminste in de plaats van mijn inwoning zeggen, dat ik voor enige duizenden dollars aan staven goud heb gezien.

De beide vrienden verlieten de safe, voorafgegaan door de opzichter terwijl Raffles zijn scherpe blik snel en onderzoekend over de inwendige inrichting van de cel liet ronddwalen.

Toen hij buiten stond, wist hij, dat hij er desnoods in tastbare duisternis de weg zou kunnen vinden.

Een half uur daarna bevonden Raffles en Brand zich weer zonder te zijn opgemerkt, in de kamer van hun hotel, waar zij zich spoedig verkleedden.

— Wel Charles, wat denk je er wel van? vroeg Raffles glimlachend, nadat zij alle sporen van hun vermomming zorgvuldig hadden uitgewist.

— Wel, ik zou zeggen, dat het een zeer gewaagde onderneming is en blijft.

— De gewaagste ondernemingen slagen meestal het best, merkte Raffles wijsgerig op.

— Maar denk eens aan die hond. Aan de beide deuren, en aan de twee nachtwakers.

— O, als 't anders niets is! riep Raffles uit. Dat baart mij de minste zorg. Voor mij bestaat de grootste moeilijkheid hierin, hoe wij ongemerkt zullen binnen komen. Maar mij dunkt dat er nog wel een andere ingang is, dan al-

leen die van het grote hek.

— Hoe denk je de bewakers en de hond onschadelijk te maken?

— Door 'n dosis van ons gas, dat ons reeds vroeger onschatbare diensten heeft bewezen, hernam Raffles.

— Wanneer beginnen wij?

— Nog heden avond. Het is woensdag en overmorgen moet het geld worden betaald.

— En hoe krijgen wij de kisten weg?

— Wij zullen ze in een auto laden, die wij in een dwarsstraat zullen parkeren. Wij zullen vanmiddag de plaatselijke gesteldheid van het gebouw, waarin de safe zich bevindt, nog eens nauwkeurig nagaan.

Inderdaad besteedden de beide vrienden die zelfde middag aan een grondig onderzoek van de omgeving van het slachthuis.

Zij kwamen daarbij tot hun vreugde tot de ontdekking, dat het gebouw waarin zich het goud bevond, tamelijk dicht bij de muur stond, die het gehele slachthuis omgaf, en die aan deze zijde langs een smalle, weinig begane steeg liep.

* * *

Om elf uur 's avonds verlieten de beide vrienden het hotel.

Hun geringe bagage hadden zij in een kleine reistas gedaan.

Raffles had de gereedschappen die bij zijn onderneming moesten dienen, in enige zorgvuldig verborgen zakken van zijn costuum gestoken.

Zij begaven zich naar een verhuurder van auto's in de buurt en hadden weinig moeite, tegen borgstorting van een waarborgsom een oud-model-auto te krijgen, die zeker geen opzien zou baren.

Het sloeg twaalf uur, toen dit vehikel stopte aan het begin van de stille steeg, waar zich op dat ogenblik geen levende ziel bevond.

Het was er zo donker, dat men nauwelijks vijf meter voor zich uit kon zien.

De beide vrienden stapten uit en liepen ongeveer twintig meter verder, tot zij de achterzijde van het kleine gebouw bereikt hadden.

Zij verzekerden zich nogmaals dat er

nemand in de buurt was en klommen met behulp van een dun knopentouw aan het einde voorzien van een haak, welke Raffles behendig om een van de spijlen van het ijzeren hek geslingerd had, op de muur.

Enige minuten later waren zij er over.

Zij bonden zich nu hun maskers voor en slopen behoedzaam naar de achtermuur van het gebouwtje en vervolgens langs een der zijmuren naar de voorkant.

Plotseling trok Raffles zijn metgezel met een snelle beweging achteruit.

Zijn scherp oor had de schreden van de schildwacht vernomen.

Inderdaad voor de schatkamer van de worstkoning liep met regelmatige stap een schildwacht op en neer.

Telkens liep hij tot op enige meters voorbij de voorgevel, om zich dan op de hielen rond te draaien en zijn nachtelijke wandeling voort te zetten.

Raffles fluisterde Brand in het oor:

— Houd je doek bij de hand. De eerste keer dat hij deze kant uit komt, maken wij hem onschadelijk.

De beide vrienden luisterden naar de schreden van de schildwacht, die eerst bijna geheel weggestorven waren, maar nu iedere seconde duidelijker werden.

Raffles wenkte Brand en trad zo ver mogelijk naar voren, tot dicht bij de hoek van het gebouw.

Nauwelijks was de bewaker hen voorbijgegaan, op ongeveer twee meter afstand of de beide vrienden sprongen op hem toe, wierpen zich op hem en knevelden hem zo behendig snel, dat de man zelfs geen tijd had om een kreet te slaan of naar zijn revolver te grijpen.

Brand bond hem handen en voeten stevig met een stuk van het touw, dat hem bij dergelijke ondernemingen nooit verliet, waarna de beide vrienden de bewaker snel naar de achterzijde van het gebouw droegen, waar het volmaakt donker was.

Zij legden hem behoedzaam neer, vergewisten zich nogmaals, dat hij zich onmogelijk kon verroeren, en dat de doek om zijn mond stevig bevestigd was en snelden nu naar de voorzijde van de schatkamer.

Brand boorde een gat in de eiken deur, terwijl Raffles het gastoestel in gereedheid bracht, 'n nikkelbus van nauwelijks een liter inhoud, voorzien van een rubber slang.

Hij stak deze door het geboorde gat, draaide de kraan van het toestel open en legde het oor tegen het paneel van de deur.

Binnen bleef alles stil.

Maar er waren nog geen vijf minuten verlopen of het scherp oor van de Grote Onbekende hoorde hoe wankelende schreden de betonnen trap beklommen.

Een trek van ongerustheid vloog over zijn gelaat.

Als de bewakers en de hond de deur konden bereiken, was alles verloren.

Maar op het laatste ogenblik schenen de krachten der bewakers hun te begeven.

Raffles hoorde een doffe val en het hout van de deur trilde toen er een zwaar lichaam tegenaan viel.

— Het is gelukt, fluisterde Raffles opgewonden. Nu vlug aan het werk. De maskers voor.

De twee vrienden bonden zich een gasmasker voor neus en mond en binnen enkele minuten had Raffles de eiken deur geopend, die voor zijn vaardige handen geen hinderpaal opleverde.

Zij struikelden bijna over het lichaam van een der bewakers, dat vlak voor de deur lag, met de revolver in de rechterhand geklemd, en een lantaarn in de linker, die echter door de inwerking van het gas was uitgegaan.

Bij het licht van hun elektrische zaklantaarns vonden de beide vrienden spoedig het lichaam van de tweede bewaker, dat boven aan de trap lag.

De hond had het zelfs niet tot de eerste trede kunnen brengen; het grote dier lag met de tong uit de bek, beneden in de kelder.

Brand sloot de eiken buitendeur en vroeg toen enigszins ongerust aan Raffles:

— Zij liggen daar zo onbeweeglijk; zij zullen toch niet dood zijn?

— Neen, amice! stelde Raffles hem gerust. Mijn middeltje bedwelmt de mensen zeer snel en voor enige uren, maar het doodt hen niet. En nu vlug voortgemaakt.

Hij haalde het papiertje te voorschijn, waarop hij het nummer van het cijferslot had geschreven, stelde het slot en had binnen enkele ogenblikken de deur van de safe geopend.

De kisten stonden er nog juist zoals hij ze die ochtend gezien had.

Er waren er zes, ieder ongeveer veertig kilo wegend.

Voor twee sterke mannen, als Raffles en Brand kon dit geen bezwaar zijn.

Zij droegen de kisten eerst een voor een tot vlak bij de eiken buitendeur en vandaar naar de hoek van de muur, die zij zoëven waren overgeklimmen.

De bewaker lag met ogen, die van schrik en woede uitpilden, naar hen te kijken, maar was tot volslagen machteloosheid gedoemd.

Dit alles had nauwelijks een half uur in beslag genomen.

Brand klom het eerst op de muur, en hees toen een voor een de kisten op, om ze aan de andere zijde van de muur te laten zakken.

Een kwartier later waren alle kisten veilig en wel in de auto opgestapeld, welke Brand tot vlak bij de hoek van de muur had gereden.

Op het ogenblik, dat Raffles achter het stuurwiel plaats nam en de auto zich in beweging zette, greep Brand hem bij de arm en fluisterde hees:

— Hoor je niets?

Raffles spitste de oren en zei met gesmoorde stem:

— Ja, het is alsof er aan de andere kant van de muur gesproken wordt. Zou de roof al ontdekt zijn? Nu, wij zullen dat maar niet afwachten. Vlug naar onze vliegmachine.

HOOFDSTUK V

ACHTERVOLGING

Zo snel het aftandse wagentje wilde lopen, sloegen de beide vluchtelingen de weg in, die naar Sacramento en vandaar naar Punta Arena liep.

Binnen een uur hadden zij het strand bereikt en de geoefende blik van Raffles had direct de plek ontdekt, waar zij die ochtend het tafelland waren afgedaald.

Hij reed de auto zo dicht mogelijk tot de hoek van de rots en zij begonnen snel en zwigend de buit in veiligheid te brengen.

De nacht was donker en er woei een vrij sterke wind.

Bijna op de tast moesten de beide vrienden, telkens een der zware kisten tussen hen beiden in dragende, de helling beklimmen, die naar de top van het plateau voerde.

Het was een inspannende arbeid en 't duurde ruim een uur, voor alle kisten veilig en wel boven waren.

Met een zucht van verlichting lieten zij de laatste kist met de gouden staven uit hun handen glijden.

Toen vroeg Raffles:

— Heb jij veel behoefte aan slaap, Charles?

— Op het ogenblik nog niet.

— Fijn, want ik geloof dat het raadzaam is direct het hazenpad te kiezen.

Zij traden het grote hol binnen en bij het licht van een elektrische zaklantaarn begonnen zij het toestel te monteren.

Raffles ging de krachtmachine opgraven, reinigde dit belangrijk onderdeel zorgvuldig en monteerde het met grote zorg in de cockpit, terwijl Brand de beide schroeven op hun plaats stelde.

Plotseling hief Raffles het hoofd op.

De wind bracht 'n geluid tot hen over, dat hen in deze omstandigheden wel met schrik moest vervullen: het waren menselijke stemmen.

Heel in de verte, in de laagvlakte, hoorde Raffles flauwtjes het gebel van een hond.

— Zouden wij al ontdekt zijn? vroeg hij woedend, terwijl zijn ogen onheilspellend begonnen te flikkeren.

— Ik geloof nog iets ergers, Edward, riep Brand uit, terwijl hij zijn vriend bij de arm greep en naar een donkere plek op het water vlak bij de kust wees.

— Wat is dat? vroeg Raffles.

— Smokkelaars, antwoordde Brand lachconiek. Dat is hun schip en ik ben er vast van overtuigd, dat deze rots hun tot schuilplaats dient en misschien ook wel tot stapelplaats van de gesmokkelde goederen.

— Dan was dat uitgedoofde vuur ook van hen afkomstig! riep Raffles. Ik had het dadelijk moeten vermoeden, ezel die ik ben. En ik geloof, dat zij ons opgemerkt hebben. Aanstonds zien zij ons nog voor douane-beambten aan.

Het volgend ogenblik zou een tastbare bevestiging van die woorden brengen.

Er werd een scherpe knal gehoord en vlak naast Raffles' hoofd vloog een kogel met een doffe klap tegen de rotswand te pletter.

— De kerels hebben ons ontdekt! riep Brand. Kijk eens, daar komen zij aan. Zij zijn wel met z'n veertigen.

— En ze hebben onze auto onder aan de rots zien staan, en misschien vanuit zee wel gezien, dat wij iets naar boven sleepten, vulde Raffles aan. Amice, maak je borst nat, ik geloof dat het deze nacht om ons hachje gaat. Maak zo vlug je kunt de machine verder in orde; ik zal dat ontuig zo lang op een afstand houden.

— Zou ik onze lantaarns niet doven?

— Doe er een uit, maar helemaal in het donker kun je onmogelijk werken.

Op dat ogenblik klonken er snel achter elkaar drie schoten.

Een kogel boorde zich vlak voor Raf-

fles in de grond, terwijl een tweede door de mouw van zijn jas vloog.

— Dat rapalje schiet verduiveld goed! riep hij uit. Maar wij steken ook tegen de verlichte achtergrond van het hol af, terwijl ik van hen zo goed als niets kan zien. Gauw, Charles, laat het zoeklicht werken.

Brand sprong in de cockpit en schakelde het zoeklicht in, dat in alle richtingen kon worden gedraaid, en spoedig verlichtte een brede lichtbundel het rotsplateau zo helder als de dag.

Bij dat licht kon Raffles nu duidelijk een veertig rovers zien, die zich gedeeltelijk achter rotsblokken verdekt hadden opgesteld en hen van daar af beschooten.

Snel als het weerlicht nam Raffles alle geweren uit de cockpit, greep een kistje ammunitie en knielde achter een rotsblok neer.

Hij richtte kalm, het schot klonk, en in het verblindend witte licht viel heel in de verte een klein figuurtje om, als een kegel in een kegelspel.

Regelmatig vlogen de kogels van de smokkelaars tegen het rotsblok te pletter, waarachter Raffles verscholen was.

Raffles vuurde kalm door.

Bij ieder van zijn schoten tuimelde er een van de kleine figuurtjes omver, maar die figuurtjes werden niettemin hoe langer hoe groter.

— Hoe staat het er mee, Charles? riep van tijd tot tijd de kalme, diepe stem van de Grote Onbekende.

— Als je 't nog vijf minuten uithoudt, kunnen wij vertrekken, riep Brand terug.

Met koortsachtige haast werkte Brand voort. Vier minuten waren verstreken. Plotseling slaakte Brand een kreet en tegelijkertijd werd 't bergplateau weer in diepe duisternis gehuld. Een kogel uit het geweer van een der smokkelaars had het zoeklicht verbrijzeld.

— Klaar, Charles? riep Raffles met krachtige stem, anders zijn wij voor de haaien.

— Wij kunnen vertrekken, antwoordde Brand.

— Vooruit dan.

Raffles sprong van achter de rots te

voorschijn en de twee mannen trokken met inspanning van al hun krachten de machine uit het hol.

Daar zij de kisten reeds in hadden geladen, behoefde Raffles er nog slechts de geweren in te werpen en spoedig zaten de twee vrienden naast elkaar en begon de horizontale schroef te draaien.

Op dat ogenblik klonk het gehuil van een hond op nauwelijks driehonderd meter afstand en knetterden de schoten van de smokkelaars als een waar mitrailleurvuur. De aanvallers bevonden zich thans, door van rotsblok op rotsblok te springen, op nauwelijks honderd meters afstand.

Maar nu begon de vliegmachine zich langzaam van het rotsplateau te verheffen. De schroef draaide steeds sneller en binnen enkele ogenblikken had de Duivel der Lucht een hoogte van honderd meter bereikt, terwijl van het rotsplateau een gehuil van woede tot de beide vluchtelingen opsteeg.

— Dat was op het allerlaatste ogenblik, amice! zei Raffles glimlachend.

— Ben je erg gewond? vroeg Brand ongerust.

— Het heeft niet veel te beduiden.

— Dat doet er niet toe, ik zal je toch even verbinden.

— Maar ik krijg de indruk, dat wij niet erg hard vooruitkomen, zei Brand.

— Ik geloof het graag, riep Raffles uit. Vergeet niet, dat wij zeventienhonderd kilo dood gewicht bij ons aan boord hebben.

— Dat is zo, maar zelfs dat in aanmerking nemende, schijnt het mij toe, dat de machine zeer zwaar werkt.

— Je kunt wel gelijk hebben, Charles. Je hebt onder zeer bezwaarlijke omstandigheden moeten werken. Wij zullen zien hoever wij komen, en wij moeten maar op ons goed geluk vertrouwen. Ik mag lijden, dat wij hier in de buurt niet behoeven te landen, want al zijn wij honderdmaal in de twintigste eeuw, het krioelt hier nog van struikrovers, waarbij vergeleken die smokkelaars van zo-even nog maar kwajongens zijn.

Een half uur lang werd de reis zwijgend voortgezet. Het begon lichter te worden. Raffles had van tijd tot tijd

een ongeruste blik op zijn snelheidsmeter geworpen en zwijgend het hoofd geschud. Raffles begreep dat zij ernstig gevaar zouden lopen, indien zij voor het aanbreken van de dag geen gelegenheid zouden hebben de machine eens duchtig na te zien.

De machine scheen zich met grote moeite in de lucht te handhaven, ofschoon Raffles ook de verticale schroef in werking had gesteld. Een half uur later rees de zon in schitterende pracht boven de kim. En tegelijkertijd zag Raffles tot zijn schrik, dat de machine nog langzamer vloog en neiging toonde om te dalen, ofschoon hij door middel van het hoogtestuur haar op dezelfde hoogte trachtte te houden.

Ook Brand had dit duidelijk gemerkt en boog zich nu vol verbazing naar de snelheidsmeter.

— Acht en zestig kilometer! riep hij verschrikt uit.

— En langzamer dan zestig kunnen wij onmogelijk vliegen, merkte Raffles bedaard op, want dan zouden wij vallen als een baksteen.

— Maar hoe is dat mogelijk? riep Brand uit.

— Het is het gevolg van onze haast, amice. 't Raderwerk grijpt niet goed in elkaar en ik ben overtuigd, dat er reeds een of meer tanden van de kamwielen zijn gebroken.

Hij had nauwelijks uitgesproken of een luide knal midden in de machine scheen zijn woorden te bevestigen.

— Daar gaat alweer een tand naar de haaien! riep hij uit.

— Maar wat moeten wij dan doen? riep Brand ontsteld uit.

— Zo gauw mogelijk landen, de machine opnieuw stellen en de gebroken tandraderen uit onze reservevoorraad door nieuwe vervangen.

— Als wij de kisten met goud eens overboord gooiden! stelde Brand voor.

— Dat kun je toch niet in ernst menen. Het zou ons niet veel verder brengen. Ten eerste zouden we er drie honderd duizend dollars mee kwijt zijn, ten tweede zouden wij er de grootste ongelukken mee kunnen aanrichten, en ten derde zou de machine ten slotte

toch begeven.

— Een noodlanding, Charles, wij moeten het er op wagen; de streek is hier gelukkig zeer verlaten. Daar ginds zie ik een laagvlakte, waar wij, hoop ik, ongestoord kunnen werken.

Raffles zette de motor stop en liet de vliegmachine in een koene zweefduik dalen, juist te midden van een uitgestrekte dorre vlakte, die voor een deel met grote en kleine stenen bedekt was. Toen zij geland waren zagen zij dat het onderstel van de machine vrij zwaar had geleden door het rijden over deze ongelijke bodem, maar de luchtreizigers hadden geen keus gehad. Onmiddellijk begonnen zij de draaiende delen van de machine uit elkaar te nemen. Raffles had goed gezien: van enkele kamwielen waren van vier tot tien tanden gebroken. Hij zocht uit 't kistje met reservedelen nieuwe wielen bijeen, en begon deze met de grootste zorgvuldigheid op de assen te monteren.

Na drie uren van ingespannen arbeid was de schade in zoverre hersteld, dat de beide vrienden een aanvang konden maken met het weer in elkaar zetten der machine, hetwelk in een half uur beëindigd kon zijn. Maar het Noodlot scheen hen niet te willen loslaten. Toen zij wilden beginnen, sprong Raffles plotseling overeind en luisterde scherp toe. In de verte klonk het blaffen van een hond.

— Zij hebben waarachtig ons spoor teruggevonden! schreeuwde hij.

Inderdaad, op de weg, die zich als een lint over de vlakte slingerde, bewoog zich met grote snelheid een grote auto.

De beide vrienden zagen, hoe een tiental mannen, voorafgegaan door een reusachtige hond, van de wagen sprongen. Raffles balde de vuisten in machteloze woede, maar plotseling verhelderde zijn gelaat.

Hij keek naar een punt op de weg, dat snel naderde.

Het was een reiswagen getrokken door vier paarden, die een pendeldienst van Punta Arena op Virginia City onderhield.

Met een vastberaden uitdrukking op zijn gelaat trad Raffles snel op de vlieg-machine toe, en schakelde 'n elektrische

draad in, die in verbinding stond met een klein kistje, dat op de bodem van de cockpit stond.

— Wat ga je doen? vroeg Brand.

— De machine opblazen! antwoordde Raffles koud. Denk je, dat ik lust heb, mijn kostbaar geheim te verraden. We kunnen toch niet meer vluchten, en ik offer liever de machine op, dat vreemdelingen er het geheim van doorgronden. Berg je, want aanstonds volgt de ontploffing.

Hij rolde de twintig meter draad uit.

Toen drukte Raffles op de knop en met een hevige slag vloog de machine uit elkaar. Binnen een seconde vormde zij nog slechts een hoogopvlammende puinhoop.

Intussen was de diligence nu zeer dichtbij gekomen en rolde in een dichte stofwolk langs de stenige vlakke.

— Er op af, Charles, riep Raffles.

Hij trok beide revolvers uit de holsters, stapte snel naar de rand van de weg, en richtte zijn wapens op de voerman op zijn hoge bok, terwijl Brand zijn revolvers op de portieren richtte.

Met een ruk hield de verschrikte koetsier zijn vier paarden in.

— Alle reizigers uitstappen! beval Raffles kortaf. Snel. Er zal u geen leed geschieden. Ik heb alleen uw voertuig nodig. Gij kunt al uw bagage te Virginia City terugkrijgen.

Bevend stapten de reizigers uit; zij waren slechts weinig in aantal en het viel hun zelfs niet in, tegenstand te bieden aan de twee rovers, die er met hun maskers allesbehalve geruststellend uitzagen.

Raffles en Brand namen nu op de wagen plaats en reden weg.

— Waar rijd je eigenlijk heen? vroeg Brand.

— Tot aan een plek waar de sneltrein van San Francisco naar New-York stopt.

— Denk je daar dan gebruik van te maken?

— Waarom niet?

Plotseling hield Raffles met een ruk de paarden in, en met zuik een kracht, dat Brand bijna van zijn hoge zetel geïkeld was.

— Wat is er nu weer? vroeg de jonge

man verschrikt.

— Wat er nu weer is? Wel, er is, dat wij niet verder kunnen.

— Waarom niet?

— Omdat wij tussen twee vuren zitten. Zie je daar die stofwolk voor ons? Die wolk wordt veroorzaakt door een troep paarden en op die paarden zitten lieden, die ik nu liever op dit ogenblik niet zou willen ontmoeten, ofschoon het eigenlijk niets dan... collega's van mij zijn.

— Wat bedoel je? vroeg Brand.

— Ben ik nog niet duidelijk genoeg geweest? zei Raffles op spottende toon. Het zijn rovers, amice, niets meer en niets minder.

— Maar wemelt het hier dan van de bandieten? riep Brand wanhopig uit. Wij hebben er nu toch in twee dagen meer dan genoeg van gezien.

— Wat zouden die bandieten in de zij hebben?

— Zij hebben het op deze diligence voorzien, antwoordde Raffles laconiek, maar ik zal hun zeggen, dat zij te laat komen, en achter het net vissen. Neem in ieder geval je revolvers maar ter hand, en aarzel niet er gebruik van te maken. Die heren zijn eveneens zeer handgauw met hun vuurwapens en schieten onaangenaam goed. Daar heb je ze.

Inderdaad, op tien meter voor de wagen stond de groep rovers stil als een uit erts gehouwen groep.

De kerels waren allen onkenbaar vermomd door een grote driehoekig gevouwen doek, die een groot gedeelte van hun gelaat bedekte.

De voorste der rovers, een zwaargebouwd man, met een grote vilthoed op het hoofd, die blijkbaar de aanvoerder van de bende was, kwam naar de wagen gereden, met de opgeheven revolver in de harige vuist.

Vlak voor het eerste span paarden hield hij in en vroeg niet zonder verbazing:

— Wat moet die maskerade betekenen, koetsier, en waar zijn je passagiers?

— Mijn waarde bandiet, antwoordde Raffles op koude toon, ten eerste is dit geen maskerade en ten tweede ben

ik geen koetsier. Wat de passagiers betreft, gij zult ze op enige kilometers achter ons vinden, nog geheel gaaf. Ik bedoel, nog niet geplunderd. Niets belet u, dit werk te voltooien, als gij daar de kans toe ziet.

— Is er niets in de wagen achtergebleven?

— Alles. Maar ik heb mij verbonden, de inhoud ongeschonden aan de eigenaars terug te geven, en ik ben een man van mijn woord.

— En als ik je het verbreken van dat woord makkelijk maakte door mij met geweld van die inhoud meester te maken.

— Dan zou ik tot mijn spijt genoodzaakt zijn, mij te verweren. Mijn woord is mij meer waard dan een paar onnozele kisten en valiezen met een twijfelachtige inhoud. En geef nu uw mannen bevel de baan te ruimen, want ik heb niet veel tijd.

Aarzelend wendde de chef zijn paard en riep enige woorden in een zonderling mengelmoes van Engels en Spaans.

Raffles nam de teugels vast in de hand en liet de zweep klappen.

De paarden trokken aan en de diligence reed tussen de dubbele haag handieten door.

Raffles zette de paarden nog wat aan

en spoedig hadden de vluchtelingen de bende achter zich.

Na een kwartier te hebben gereden knalden plotseling snel achter elkaar een dozijn schoten.

— Wat zou dat nu weer zijn? riep Brand uit.

— Heel eenvoudig! antwoordde Raffles. De handieten zijn natuurlijk op de politie in de auto gestuit en nu vechten zij een robbertje.

Het schieten werd hoe langer hoe heviger en intussen snelde de reiswagen ongehinderd over de eenzame bergweg.

De beide mannen ontdeden zich van hun maskers, die zij voor alle veiligheid weggooiden, evenals hun tas met inbrekerswerktuigen.

Een uur later bereikten zij de eerste huizen van Virginia City, waar de trein, door Amerika op zijn zesdaagse tocht stopt.

Zij stapten van de wagen, bonden de paarden aan een boom, en snelden naar het station.

Vijf minuten later stoomde de trein met groot lawaai het kleine station binnen.

Raffles en Brand stegen snel in een coupé, een vliegtuig kwijt, hun buit verloren, maar hun leven gered en een avontuur rijker.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAAT :

De Verraderlijke Ring

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. maand.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu VOOR SLECHTS f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldde : « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266